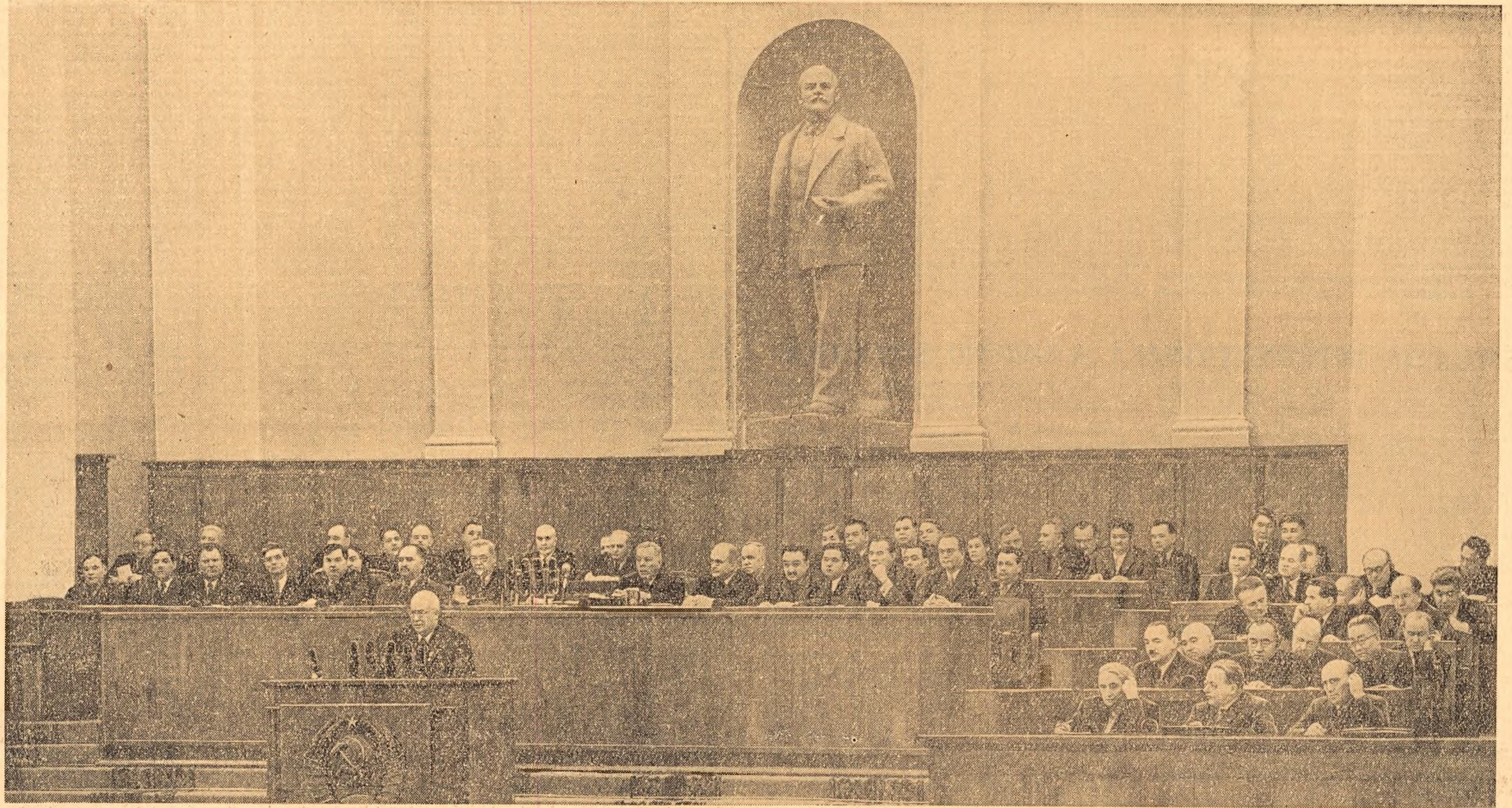

Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice

IN PREZIDIUL CONGRESULUI AL XX-LEA AL P.C.U.S. In loja din dreapta — conducătorii al delegațiilor partidelor comuniste frățești. La tribună — tovarășul N. S. Hrușciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S.

Foto: A. Ustinov și F. Kislov

Lucrările Congresului al XX-lea al P. C. U. S.

Sedința din dimineața zilei de 15 februarie

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite:

Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice își continuă lucrările. În ședința din dimineața zilei de 15 februarie, care a fost prezidată de I. V. Kaptionov, P. G. Moskatov, președintele Comisiei de Revizie, a prezentat raportul de activitate al Comisiei Centrale de Revizie a P.C.U.S.

Analizând situația bugetului partidului, raportorul a arătat că principalele mijloace sînt folosite pentru propagandă și agitația de partid, pentru pregătirea și ridicarea calificării cadrelor de partid, pentru întărirea bibliotecilor de partid. Numai la cursurile și seminariile de scurtă durată organizate în țară își ridică calificarea în fiecare an aproximativ 50.000 de propagandiști. În cele 288 de universități serale de marxism-leninism studiază 149.000 de persoane, dintre care 80.000 de comuniști, 33.000 de comsomoliști și 36.000 de tovarăși fără de partid. După Congresul al XIX-lea al partidului, peste 34.000 de activiști de partid au fost pregătiți în școlile de partid și la cursurile anuale de pe lângă comitetele regionale și comitetele de linie ale partidului, în școala superioară de partid de pe lângă C.C. al P.C.U.S. și la Academia de Științe Sociale.

Referindu-se la cercetarea scrisorilor și reclamațiilor oamenilor muncii de către organele de partid, P. G. Moskatov a subliniat că organele de partid acordă în prezent mai multă atenție acestor munci și rezolvă mai operativ problemele ridicate în aceste scrisori și reclamații.

Raportorul a subliniat în continuare că în ultimii doi ani Comitetul controlului de partid și-a îmbunătățit considerabil munca în ceea ce privește examinarea cererilor comunistilor și cercetarea chestiunilor personale. Comitetul controlului de partid (C.C.P.) a lichidat lipsurile dezvaluite la timpul său de Comitetul Central, ca de exemplu cercetarea chestiunilor personale ale comunistilor în lipsa acestora și examinarea chestiunilor fără ca comitetul să fie în completul său.

Partidul nostru, a spus în încheiere P. G. Moskatov, se prezintă la Congresul al XX-lea și mai unit și călătorește din punct de vedere ideologic. Nu încape îndoială că toate hotărârile Congresului vor fi traduse în viață în mod

activ și combativ de către întregul partid. Întreaga clasă muncitoare, țărănimea colhoznică și intelectualitatea populară în numele înfloririi continue a marii noastre patrii.

Congresul a trecut apoi la discutarea raportului Comitetului Central al P.C.U.S. și a raportului Comisiei Centrale de Revizie.

A luat cuvîntul E. A. Furjeva (Organizația orașenească de partid Moscova).

Importanțele măsurilor politice și economice care au fost înfăptuite sub conducerea Comitetului Central, a declarat ea, au consolidat și mai mult orînduirea socialistă, au întărit și mai mult alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea, prietenia dintre popoarele U.R.S.S.

E. A. Furjeva a citat fapte grăitoare, care caracterizează activitatea organizației de partid Moscova. Industria orașului, care a îndeplinit înainte de termen sarcinile celui de-al 5-lea cincinal, a dat peste plan produse în valoare de peste 18 miliarde de ruble. Pe aceleași suprafețe de producție în decurs de cinci ani nivelul producției industriale a crescut cu 69%, iar productivitatea muncii cu 47,6%.

Industria capitală are rezerve și mai mari. De aceea, organizația de partid a orașului Moscova a trasat sarcina ca în anii următori să se obțină de pe suprafețele de producție existente o producție industrială aproximativ de două ori mai mare. Acest lucru trebuie să fie asigurat prin folosirea unei tehnologii noi, mai perfecționată, și printr-o mai bună organizare a producției în întreprinderi.

În cuvîntarea sa, Furjeva a rezervat un loc de seamă problemei construcțiilor de locuințe în cursul cincinalului trecut au fost construite la Moscova locuințe cu o suprafață localivă totală de 4.305.000 metri pătrați. Problema locuințelor continuă să rămîna acută. Se prevede ca în cel de-al șaselea cincinal să se construiască 9.000.000 metri pătrați de suprafață localivă, 200 de clădiri pentru școli, spitale cu 17.000 de paturi, cinematografe cu 22.000 de locuri etc. Constructorilor, arhitecților și sculptorilor le revine sarcina de onoare de a înălța la Moscova Palatul Sovietelor — un mare monument în memoria lui Vladimir Ililic Lenin, întemeietorul statului sovietic și al partidului comunist.

Sînt proiectate vaste lucrări uriașe

pentru amenajarea orașului. O deosebită atenție merită construirea conductei de gaze Stavropol-Moscova, care urmează să fie terminată încă anul acesta.

În încheiere, Furjeva a arătat că la Congresul al XX-lea organizația de partid a orașului Moscova se prezintă mai unită ca oricînd în jurul Comitetului Central leninist al partidului comunist, că comunistii și toți oamenii muncii din capitală nu-și vor cruța forțele și energia pentru îndeplinirea sarcinilor trasate în cel de-al șaselea cincinal.

A urmat la cuvînt A. I. Kiricenko, care a fost întîmpinat cu căldură de întreaga asistență. A. I. Kiricenko și-a consacrat începutul cuvîntării unei analize a principalelor rezultate obținute de partid după Congresul al XIX-lea, iar apoi s-a ocupat de problemele construcției economice și culturale a R.S.S. Ucrainene.

F. R. Kozlov (Organizația de partid Leningrad) a vorbit despre uriașă însemnătate a hotărîrilor adoptate în ultima vreme la plenarele C.C. al P.C.U.S. Obiectul grijii deosebite a partidului a fost dezvoltarea prin toate mijloacele a industriei grele. Comitetul Central al partidului a dezvăluit denaturările teoretice în economie și a dat la timp o ripostă hotărîții pseudo-economistilor, care cereau încetinirea ritmului de dezvoltare a industriei grele.

Oamenii muncii din Leningrad, a declarat în continuare vorbitorul, au muncit cu entuziasm pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de partid. Industria din orașul și regiunea Leningrad a îndeplinit cu succes cel de-al 5-lea plan cincinal. În această perioadă, producția globală a crescut cu 87%. În întreprinderi au fost create și a fost pusă la punct fabricarea a sute de aparate și mecanisme care sînt la nivelul celor mai bune realizări ale tehnicii înaintate.

Referindu-se la dezvoltarea continuă a industriei din Leningrad, F. R. Kozlov a vorbit despre necesitatea de a se determina mai precis profilul ramurilor ei principale. După părerea lui, nu este rațional ca la Leningrad să se dezvolte producția de produse relativ simple și cu consum mare de metal; ministerele trebuie să acorde

(Continuare în pag. 8-a)

Rodnică muncă de agitație în campania electorală

T.G. MUREȘ (coresp. „Științei”). — „Casa alegătorului” din comuna Chendu Mare, din raionul Singeorgiu de Pădure, este zilnic vizitată de zeci de colectivități și țărani individuali. În fiecare seară are loc o discuție ori o conferință.

În colectivul de agitație al comunei sînt 21 agitatori. Agitatorul Kovács Mihály, colectivist, desfășoară o rodnică muncă de agitație din casă în casă. De curînd el a organizat în casa țăranelor muncitor Balázs István o discuție interesantă în legătură cu documentele Congresului. Agitatorul a vorbit și despre perspectivele de dezvoltare ale gospodăriei colective din comună.

Cu ajutorul agitatorilor, organizația de bază duce o muncă susținută pentru înscrierea a noi membri în gospodăria colectivă. În ultimele săptămîni, datorită muncii de lămurire de la om la om, 17 țărani muncitori au cerut primirea în gospodăria colectivă. De asemenea agitatorii mobilizează pe colectivități și țărani muncitori pentru pregătirea însămînțării de primăvară.

Din activitatea Teatrului de stat din Pitești

PITEȘTI (coresp. „Științei”). — Pentru a sprijini campania electorală, colectivul Teatrului de stat din Pitești a pregătit două piese într-un act: o piesă de Tiberiu Vornic, înfățișînd aspecte din lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, și „Jos Tudorache, sus Tudorache” de Mircea Ștefănescu, piesă care satirizează moravurile electorale din trecut.

Din distribuția fac parte artiștii ai teatrului ca Maria Maximilian, G. Zărnescu, Geta Negreanu, Ion Bădiceanu și alții.

La București se va deschide o expoziție de artă plastică indiană

La mijlocul lunii martie se va deschide la București, sub auspiciile Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea, o expoziție de artă plastică indiană.

Expoziția va cuprinde un mare număr de picturi, miniaturi, sculpturi, lucrări în bronz — aparținînd diverselor școli de pictură și sculptură din India. (Agerpres)

Pe întinsul patriei

In cinstea Congresului P. C. U. S.

Strungarul C. Vasilache și-a depășit norma cu 1800 la sută

Colectivul uzinelor „Gh. Gheorghiu-Dej” din Tirgoviște desfășoară o înflăcărată luptă pentru îndeplinirea sarcinilor puse de cel de-al doilea cincinal. Zilele acestea, în cinstea Congresului gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, muncitorii și tehnicienii acestei uzine au dat un și mai puternic avînt întrecerii socialiste, dobîndind realizări deosebite de importante.

Folosind un complex de metode sovietice, printre care așchiera rapidă și intensivă a metalelor, strungarul C. Vasilache, Ero al Muncii Socialiste, a obținut în cinstea acestui mare eveniment cea mai mare depășire de normă, realizată pînă acum. În ziua de 13 februarie el și-a depășit norma de producție cu 1800%. Înviind din experiența lui C. Vasilache, strungarul Gheorghie Petrișor a obținut și el, în aceeași zi, o depășire a normei cu 820%.

Realizări de seamă au obținut în întrecere și strungarii Gh. Grigorescu, Vasile Nicolae, Niță Dumitru, turnătorul Gh. Sima, ajustorul V. Botiș și mulți alții.

Colectivul uzinei a trimis celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. o telegramă în care anunță această victorie. Între altele, în telegramă se arată: „Cinstind prin fapte mărele eveniment — Congresul al XX-lea — ne afirmăm cu toții hotărîrea de a munci cu mai mult spor, de a ne însuși necontenit în producție minunata experiență sovietică”.

Cefești își îmbunătățesc rulajul vagoanelor

ORAȘUL STALIN (coresp. „Științei”). — Colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri din cadrul serviciului de exploatare a căilor ferate din Orașul Stalin se străduiesc să utilizeze tot mai bine parcul de vagoane în scopul îndeplinirii planului la toți indicii. O atenție deosebită se acordă îmbunătățirii rulaului vagoanelor și utilizării maxime a capacității lor de încărcare. Rezultatele obținute de la începutul anului și pînă în prezent sînt cu mult superioare celor obținute în perioada corespunzătoare a anului trecut. Astfel, în luna ianuarie planul de încărcări a fost depășit cu 17%, iar în prima decadă a acestei luni — cu 9,3%. Datorită îmbunătățirii indicelui

Învățămintele recoltei — îndemn spre noi succese

ORADEA (coresp. „Științei”). — Datorită aplicării regulilor agrotehnice, colectivității din satul Vaida au obținut în anul 1955 recolte mari: Așfel, de pe cele 65 ha cultivate cu porumb semănat în culturi așezate în pătrat ei au recoltat în medie cite 7000 kg porumb știuleți la hectar. Griul semănat în rînduri încrucisate a dat o recoltă de 2.426 kg la hectar. Convinși de avantajele executării la timp și în bune condiții a lucrărilor agricole, colectivității din satul Vaida s-au pregătit din timp pentru campania agricolă de primăvară. Astfel, ei au cărat la cîmp peste 300 tone bălegar de grajd, au selecționat 320 kg griu de primăvară, 3 tone de mazăre și au ales 16 tone cartofi.

Se dezvoltă sectorul socialist din agricultură

NOI GOSPODĂRII COLECTIVE ȘI ÎNTOVĂRȘIRI AGRICOLE

GAȚI (coresp. „Științei”). — De la începutul lunii ianuarie și pînă la jumătatea lunii februarie, au fost înființate în regiunea Galați 16 gospodării colective, în care au intrat 357 familii de țărani muncitori. Alte 68 familii de țărani muncitori au format 3 întovășiri agricole cu o suprafață totală de 226 ha. Cele mai multe gospodării colective au fost înființate în raioanele Filimon Sirbu, Călmățui și Tecuci.

Pe calea ARAD (red. arătață de partid)

În urma dezbatii documentelor celui de-al II-lea Congres al partidului majoritatea organizațiilor de partid din cuprinsul raionului Arad, regiunea Timișoara, au intensificat munca politică în rîndul țăranelor muncitori în vederea trecerii la forme de cooperare în producția agricolă. Rădălele muncii nu au întîrziat să se arate. Numai în cursul lunii ianuarie în gospodăriile colective existente din raion au intrat 179 familii iar în întovășirile agricole 35 familii. În gospodăriile colective din comuna Vladimirescu au intrat 63 familii, iar în aceea din Sagu 34 familii.

Asociație viticolă în raionul Mizil

În urma muncii depuse de comitetul de inițiativă și organizația de bază din comuna Greceanca 167 de țărani muncitori s-au unit într-o asociație viticolă. În munca de constituire a asociației s-au evidențiat în mod deosebit comunistii: Ion Croitoru, Turcea Gheorghe, Mitică Negru, Enache Ștefan. Această asociație este a patra de acest fel în raionul Mizil (de la Constantin Căpruciu, corespondent).

Continuarea Raportului tovarășului N. S. Hrușciiov

(Urmare din pag. 2-a)

națională. În această perioadă, pozițiile politice externe a Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze și a celorlalte țări socialiste s-au consolidat și mai mult, iar prestigiul și legăturile lor internaționale au crescut nemăsurat. Lagărul internațional al socializmului exercită o influență mereu crescândă asupra evoluției economice mondiale. (Aplauze).

Forțele păcii au sporit considerabil odată cu apariția pe arena mondială a unui grup de state iubitoare de pace în Europa și Asia, care au proclamat ca principiu al politicii lor externe neparticiparea la bătălii. Cererile politice conducătoare ale acestor state consideră drept cuvânt să participe la grupări militare imperialiste închise nu face decât să agraveze primejdia atingerii acestor țări în aventurile războinice ale forțelor agresive, le împinge în vîrtejul nelasat al cursei înarmărilor.

Ca urmare, pe arena internațională s-a creat o vastă „zonă a păcii”, care include atît statele socialiste, cît și statele ne-socialiste iubitoare de pace din Europa și Asia. Această zonă cuprinde imense întinderi ale globului, pe care locuiesc aproape un miliard și jumătate de oameni, adică majoritatea populației planetei noastre. Asupra desfășurării evenimentelor internaționale a avut o influență profundă activitatea intensă a celor mai largi mase populare pentru apărarea păcii. Nu a existat în istorie o perioadă care să poată fi comparată cu perioada actuală prin amploarea și nivelul de organizare a luptei maselor populare împotriva primejdiei de război.

Partidele comuniste care, ca și în trecut, s-au aflat în toți acești ani în primele rînduri ale luptei pentru menținerea păcii, pentru interesele vitale ale oamenilor muncii și independența națională a țărilor lor, s-au dovedit a fi luptători cei mai activi și consecvenți împotriva pericolului de război și a reacțiunii. În ultimii ani, comunistii din țările capitaliste au avut de înfruntat multe greutăți și vicisitudini. Partidele comuniste au știut însă să facă față cu cinste acestor încercări. (Aplauze prelungite).

În același timp, numeroase alte cereri sociale acționează de pe poziții antirăzboinice. Desigur că eficacitatea acestor acțiuni ar fi și mai mare dacă diferitele forțe care apară cauză păcii ar bi unitate și ar avea o direcție clară. O însemnată excepțională capătă problema unității clasei muncitoare, a sindicatelor ei, unitatea de acțiune a partidelor ei politice — a comunistilor, a socialistilor și altor partide muncitorești.

Multe nenorociri ale lumii contemporane își au rădăcina în faptul că în numeroase țări clase muncitoare rămîne de mulți ani scindată, iar diferitele sale detașamente nu acționează într-un front unit, ceea ce nu convine decât forțelor reacțiunii. Or, după războiul nostru, în prezent se deschide o perspectivă de schimbare a acestei situații. Viața a pus la ordine zilele multe probleme de acest gen, care nu numai că reclamă o apropiere, o colaborare a tuturor partidelor muncitorești, dar creează totodată posibilități reale pentru această colaborare. Principala problemă este aceea a preîntîmpinării unui nou război. Dacă clasa muncitoare va acționa ca o singură forță organizată, dacă ea va da dovadă de o voință fermă, nu va fi război.

Toate acestea impun o răspundere istorică tuturor activiștilor mișcării muncitorești. Interesele luptei pentru pace cer ca, lăsîndu-se la o parte acuzațiile reciproce, să se găsească puncte de contact și pe această bază să se elaboreze principii de concurență. Totodată este o voință și necesară concurența și cu aceste cereri ale mișcării socialiste care au alte vederi decât noi în problema formelor de trecere la socialism. În aceste cereri sînt destui care, deși sînt de bună credință, greșesc în această problemă, dar aceasta nu constituie un obstacol în calea concurenței. În prezent, numeroși social-democrați se pronunță pentru o luptă activă împotriva pericolului de război și a militarizării, pentru o apropiere de țările socialiste, pentru unitatea mișcării muncitorești. Saluăm sincer pe acești social-democrați și sintem gata să facem tot ce este necesar pentru unirea eforturilor noastre în lupta pentru cauza nobilă a apărării păcii și intereselor oamenilor muncii. (Aplauze).

Întreaga evoluție a evenimentelor internaționale din ultimii ani dovedește că la lupta pentru menținerea păcii s-au ridicat mari forțe populare. Cererile guvernelor imperialiste nu pot să nu înă seama de acest fapt. Reprezentanții mai clarvăzători ai acestor cereri încep să recunoască că politica „de pe poziții de forță” nu a putut exercita presiuni asupra țărilor împotriva cărora era îndreptată, că ea a dat faliment. Totodată, această politică apasă ca o povară grea asupra maselor populare din lumea capitalistă și a accentuat nemulțumirea lor. Majoritatea covârșitoare a omenirii respinge politica „de pe poziții de forță” ca o politică aventuristă și antipopulară care agravează pericolul de război.

Sub influența acestor fapte incontestabile, în cercurile influente din Occident încep să apară semnele unei anumite dezmetecii. Tot mai mulți oameni din aceste cercuri și-au seama de joc pericolul pentru destinele capitalei noastre și un război împotriva țărilor lagărului socialist. Nu înțeleg încă că dacă cererile guvernamentale din țările capitaliste vor îndrăzni să dezlănțuie un asemenea război, clasa muncitoare și masele muncitoare largi din aceste țări vor trage concluzii decisive în privința orînduirii care împinge periodic popoarele în războaie sîngeroase. (Aplauze prelungite). Nu este întîmplător faptul că în ultimul timp putem auzi tot mai des personalități cunoscute din țările burgheze recunoscînd sincer că într-un război în care s-ar folosi arma atomică „nu va exista învingător”. Aceste personalități nu se decid încă să declare că dacă va dezlănțui un nou măcel mondial, capitalismul își va găsi mormîntul în el, dar ele sînt nevoite de pe acum să recunoască deschis că lagărul socialist este de neînvingat! (Aplauze urtunoase).

Posibilitățile de realizare a păcii nu numai pentru că politica agresivă este respinsă de popoarele țărilor lor, ci și pentru că, în ultimul deceniu, imperialismul a suferit o înfrîngere și în Orient, unde se năruie temelile seculare ale colonialismului și unde popoarele pornesc cu tot mai mult curaj să-și hotărască singure destinele.

4. Destrămarea sistemului colonial imperialistului

Revoluția Socialistă din Octombrie a dat o lovitură dintre cele mai puternice sistemului colonial imperialistului. Sub influența Marelui Octombrie, lupta de eliberare națională a popoarelor coloniale s-a desfășurat cu o forță deosebită, a continuat în toți ani următorii și a dus la o criză profundă a întregului sistem colonial imperialistului.

Un factor important al intensificării luptei de eliberare în țările coloniale și dependente a fost zdrobirea Germaniei fasciste și a Japoniei imperialiste în cel de-al doilea război mondial. Victoria forțelor democratice asupra fascismului a înflăcăat popoarele din țările asuprite încredere în posibilitatea eliberării lor.

Sistemul colonial a primit o nouă lovitură uriașă din partea revoluției victorioase din China, care a însemnat o înfrîngere din cele mai grele a imperialismului.

India — a doua țară din lume ca populație — și-a cucerit independența de stat. Au dobîndit independența Birmania, Indonezia, Egiptul, Siria, Libanul, Sudanul și o serie de alte țări. În trecut colonialismul a dus în desrușul ultimilor zece ani s-au eliberat sub jugul dependenței coloniale și semicoloniale peste 1.200.000.000 de oameni sau aproape jumătate din populația globului. (Aplauze prelungite).

Destrămarea sistemului colonial imperialistului este un eveniment istoric-mondial al perioadei de după război. Se desfășoară un măreț proces de renaștere a popoarelor pe care timp de sute de ani colonialiștii le-au ținut departe de drumul larg al dezvoltării societății omenștii. În rîndul marilor puteri au intrat China populară și Republica independentă India. Are loc un avînt politic și economic al popoarelor din Asia de sud-est și din Orientul arab. A început procesul trezirii popoarelor Africii. S-a intensificat mișcarea de eliberare națională în Brazilia, Chile și celelalte țări ale Americii Latine. Dezamăgîndu-se din Coreea, Indochina și Indonezia a arătat că nici chiar cu ajutorul intervenției armate imperialiste nu sînt în stare să înfrîngă popoarele care pornesc cu hotărîre la lupta pentru o viață liberă, independentă. În prezent, problema lichidării totale a rușinosului sistem al colonialismului s-a și pus la ordinea zilei ca o problemă din cele mai acute și actuale. (Aplauze).

A început noua perioadă a istoriei mondiale, perioadă prezisă de Lenin, cînd popoarele Orientului iau parte activă la hotărîrea destinelor întregii lumi, devin un nou factor puternic în relațiile internaționale. Spre deosebire de perioada antebelică partea covârșitoare a țărilor Asiei acționează acum pe arena mondială ca state suverane sau ca state care își apară cu dirigență dreptul la o politică externă de sine stătătoare. Relațiile internaționale au depășit cadrul relațiilor dintre statele populare îndosebite cu popoare de rasă albă și încep să capete caracterul unor relații cu adevărat mondiale.

Cucerirea libertății politice de către popoarele fostelor coloniale și semicoloniale este prima și principala premiză a independenței lor depline, adică a obținerii independenței economice. Țările Asiei care s-au eliberat pășesc pe calea creării unei industrii proprii, a pregătirii unei intelectualități tehnice proprii, a ridicării nivelului de trai al poporului, a restabilirii și dezvoltării culturii lor naționale seculare. În fața țărilor care au pornit pe drumul unei dezvoltări independente se deschid perspective istorice spre un viitor mai bun.

Pentru crearea unei economii naționale independente și ridicarea nivelului de trai al popoarelor lor, aceste țări, deși nu fac parte din sistemul mondial socialist, pot să se folosească de realizările acestuia. Acum ele nu trebuie să se ploconesc în fața foștilor lor

asupritori pentru a obține utilaj modern. Acest utilaj ele îl pot obține din țările socializmului, fără a-și asuma în schimb vreo obligație cu caracter politic sau militar.

Înșuși faptul existenței Uniunii Sovietice și a celorlalte țări din lagărul socialist, hotărîrea lor de a ajuta țările slab dezvoltate în dezvoltarea lor industrială pe bază de egalitate în drepturi și avantaje reciproce, constituie un serios obstacol în calea politicii coloniale. Imperialiștii nu mai pot privi țările slab dezvoltate exclusiv din punctul de vedere al posibilității de a storcea profituri maxime. În relațiile lor cu aceste țări ei sînt nevoiți să facă concesii.

Dar încă nu toate țările s-au eliberat de jugul colonial. În stare de dependență colonială și semicolonială continuă să se afle o mare parte a continentului african, unele țări din Asia, precum și din America centrală și de sud. Ele continuă să fie menținute ca anexe agrare și de materii prime ale țărilor imperialiste. Nivelul de trai al populației din țările dependente continuă să rămîină extrem de scăzut.

Cresc contradicțiile și se intensifică lupta între puterile coloniale pentru sferă de influență, surse de materii prime și piețe de desfacere a mărfurilor. S.U.A. se străduiește să acapareze posesiunile coloniale ale puterilor europene. Vietnamul de sud trece din mișcarea Francei în mișcarea S.U.A. Se desfășoară ofensiva monopolurilor americane împotriva posesiunilor franceze, belgiene și portugheze din Africa. Se știe că în trecut bogățiile de petrol ale Iranului se aflau în întregime în mâinile englezilor, iar nu de mult aceștia au fost nevoiți să le împartă cu americanii și lupta se dă în prezent pentru înfăptuirea totală a englezilor de către monopoliiștii americani. Crește influența americană în Pakistan și în Irak, sub paravanul „liberei inițiative”.

Profundă de situația lor dominantă în țările din America centrală și de sud, monopolurile americane imprimă economiei multora dintre ele un caracter unilateral monstruos, extrem de dezavantajos pentru populație, frînează dezvoltarea lor industrială, le încutează peștii în lanțurile grele ale dependenței economice.

În scopul de a și menține, iar pe alături și în scopul de a-și restabili dominația de odinioară, puterile coloniale recurg la primăria — prin forța armelor — a popoarelor din colonii, reprimare ostindă de istorie. Ele recurg la forme noi de înrobire colonială sub paravanul așa-numitului „ajutor” acordat țărilor slab dezvoltate, ajutor care dă colonialiștilor avantaje foarte mari. Să luăm, de pildă, Statele Unite ale Americii. Se știe că Statele Unite ale Americii acordă un asemenea „ajutor” în primul rînd sub formă de livrări de armament, american statului slab dezvoltat. Aceasta dă monopolurilor americane posibilitatea de a da de lucru industriei proprii pe seama comenziilor militare. Apoi, producția industriei de război în valoare de miliarde obținută pe seama bugetului, pe seama contribuțiilor americani, este expediată țărilor slab dezvoltate. Statele care primesc un asemenea „ajutor” sub formă de armament ajung în mod inevitabil în stare de dependență, pornesc pe calea sporirii efectivelor armatelor lor, ceea ce atrage după sine creșterea impozitelor, scăderea nivelului de trai al populației din țările slab dezvoltate.

Monopoliiștii sînt interesați în continuarea politicii „de pe poziții de forță”, lor nu le convine lichidarea „războiului rece”. De ce? Pentru că alături de interesele războinice servește ca mijloc de justificare a expansiunii imperialiste, ca mijloc de întindere a maselor populare, de întunecare a conștiinței lor, în scopul de a justifica majorarea impozitelor care sînt apoi folosite pentru comenzi militare și pentru a umple buzunarele miliardarilor. Astfel, „războiul rece” constituie un mijloc de menținere a industriei de război la un înalt nivel și de stocare a unor uriașe profituri.

Firesc că așa-numitul „ajutor” destinat țărilor slab dezvoltate este acordat în anumite condiții politice, în condițiile atingerii acestor țări în bătăliile militare agresive, ale semărilor unor pacte militare comune, în condițiile sprijinirii politicii externe americane, îndreptată spre cucerirea dominației mondiale sau, după cum spun înșiși imperialiștii americani, a „conducerii mondiale”. S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad sînt nu numai grupări militare și politice agresive, ci și un instrument de înrobire, o nouă formă de exploatare — colonială prin caracterul ei — a țărilor slab dezvoltate. Este doar limpede pentru toată lumea că nu în Pakistan și în Taiwan, în cadrul S.E.A.T.O., și în Irakul, Iranul și Turcia, în cadrul pactului de la Bagdad, conduc politica.

Crearea unor asemenea blocuri și opunerea unor țări altora reprezintă de asemenea unul din mijloacele de dezbinare a țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, o continuare a politicii coloniale „de zădărnici și domestice”, politică de mult cunoscută. Prin intermediul pactului de la Bagdad ei încearcă să submineze unitatea țărilor Orientului arab. Prin intermediul S.E.A.T.O. ei încearcă să dezbină țările din Asia de sud-est.

Lupta popoarelor din țările Orientului împotriva participării la blocuri este o luptă pentru independența națională. Nu este întîmplător faptul că majoritatea covârșitoare a țărilor Asiei de sud-est, Orientului apropiat și mijlociu a respins încercările perseverente ale puterilor occidentale de a le atrage în grupări militare închise. În ciuda tuturor sforțărilor de a băga zădărnici alături de popoarele țărilor slab dezvoltate, cît și între aceste popoare și popoarele lagărului socialist, prietenia și colaborarea lor este în întregime tot mai mult. Conferința „de zădărnici și domestice” de la Bandung și Africa și Africii a demonstrat în mod grăitor creșterea solidarității popoarelor Orientului. Hotărîrea ei a ogîndit voința sutelor de milioane de oameni din Orient. Ea a dat o puternică lovitură planurilor colonialiștilor și agresorilor.

Crește și se întărește prietenia și colaborarea dintre popoarele Orientului care au scuturat jugul colonial și popoarele țărilor socializmului. Lucrul acesta a fost demonstrat în mod grăitor de vizitele reprezentanților Indiei și Birmaniei în Uniunea Sovietică și de vizita reprezentanților Uniunii Sovietice în India, Birmania și Afganistan. Ca urmare a acestor vizite s-a confirmat comunitatea de vederi între Uniunea Sovietică și Republica India, una din marile puteri ale lumii, precum și Birmania și Afganistanul. În problema fundamentală a vieții internaționale actuale — problema menținerii și consolidării păcii generale și a independenței naționale a tuturor statelor.

Primirea excepțional de caldă și cordială făcută reprezentanților marelui popor sovietic a demonstrat în chip grăitor încrederea și dragostea profundă a maselor largi populare din țările Orientului față de Uniunea Sovietică. Arătînd izvoarele acestei încrederi, ziarul egiptean „Al Ahbar” scria recent în mod cu totul justificat: „Rusia nu încearcă să cumpere conștiința popoarelor, drepturile și libertatea lor. Rusia a înțeles popoarele mină și a spus că popoarele înseși trebuie să dispună de soarta lor, că ea recunoaște drepturile și aspirările lor și nu cere să participe la pacte sau blocuri militare”. Milioane de oameni salută cu căldură țara noastră pentru lupta sa intrinsecă împotriva colonialismului, pentru politica sa de egalitate în drepturi și prietenie între toate popoarele, pentru politica sa externă consecventă de pace.

5. Uniunea Sovietică în lupta pentru întărirea păcii și securității internaționale

Uniunea Sovietică, credincioasă principiilor leniniste ale politicii externe de pace, a promovat în mod activ o politică îndreptată spre slăbirea încordării internaționale și consolidarea păcii, obținînd pe acest drum mari succese. Voi aminti direcțiile cele mai importante în care s-a dezvoltat inițiativa de pace a Uniunii Sovietice.

În primul rînd, îmbunătățirea relațiilor dintre marile puteri.

În al doilea rînd, lichidarea focarelor de război ce au existat în Orient și neamțirea apariției unor noi focare de război și de conflicte în Europa și Asia.

În al treilea rînd, reglementarea relațiilor cu o serie de state în scopul slăbirii încordării în Europa normalizarea relațiilor cu lugoslavia franceză, încheierea tratatului de stat cu Austria, stabilirea de relații diplomatice între U.R.S.S. și Republica Federală Germană etc.).

În al patrulea rînd, căutarea de noi căi pentru rezolvarea unor probleme, ca de pildă, crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, dezarmarea, interzicerea armei atomice, problema germană etc.

În al cincilea rînd, apropierea hotărîră de toate statele care se situează pe poziția menținerii păcii.

În al șaselea rînd, lărgirea pe toate căile a contactelor și legăturilor internaționale în toate domeniile: contactul personal al oamenilor de stat sovietici cu oamenii de stat din alte țări, contacte și relații între reprezentanții partidului nostru și reprezentanții partidelor muncitorești din alte țări, între sindcate, largirea schimbului de delegații parlamentare, obștești și alte delegații, dezvoltarea comerțului și a altor legături economice, a turismului, lărgirea schimbului de studenți.

Inițiativa de pace a U.R.S.S. a devenit unul din cei mai importanți factori care exercită o uriașă influență asupra mersului evenimentelor internaționale.

La succesul inițiativ de pace a Uniunii Sovietice au contribuit în mare măsură sprijinul și acțiunile comune ale tuturor țărilor iubitoare de pace. Un rol deosebit de important în acest domeniu l-a avut și il are marea Republică Populară Chineză, care a făcut alături de mult pentru încetarea vărsării de sînge în Coreea și Indochina și care a prezentat cunoscuta propunere cu privire la un pact al păcii colective în Asia. O contribuție de seamă la cauza întăririi păcii în Asia și în întreaga lume a adus marea Republică India. Acțiunile U.R.S.S. pentru însănătoșirea situa-

ției internaționale au fost sprijinite cu căldură de milioane de oameni simpli din toate țările.

Eforturile statelor și popoarelor iubitoare de pace nu au fost zadarnice. Pentru prima oară în anii de după război s-a ajuns la o anumită slăbire a încordării internaționale. În această situație a devenit cu puțință înțelegerea conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri. Această conferință a arătat viabilitatea și justetea metodei tratativelor între țări. Ea a confirmat punctul de vedere al U.R.S.S. că pe calea tratativelor pot fi rezolvate problemele cele mai complicate din relațiile internaționale, dacă se manifestă o mănușă reciprocă spre colaborare și înțelegere.

În prezent sînt anumiți oameni care încearcă să înmormînteze „spiritul Genevei”. După cum arată faptele, anumite cercuri din Occident nu au renunțat încă la speranța de a exercita presiuni asupra Uniunii Sovietice și de a-i smulge concesii unilaterale. Este însă de mult timpul să se înțeleagă că aceste calcule sînt nerale. Uniunea Sovietică a făcut mult pentru apropierea pozițiilor marilor puteri. Acum este rîndul S.U.A., Angliei și Franței. Acest lucru înseamnă desigur că Uniunea Sovietică va renunța la noi eforturi pentru atenuarea încordării în relațiile internaționale și întărirea păcii. Dimpotrivă, întrucît a apărut posibilitatea de a apropia pozițiile puterilor într-o serie de importante probleme internaționale, Uniunea Sovietică va ține cu și mai multă perseverență spre stabilirea încrederei reciproce și a colaborării între toate țările, și în primul rînd între marile puteri. Eforturile egale și concesile reciproce sînt condiții absolut necesare în relațiile dintre marile puteri. Metoda tratativelor trebuie să devină unica metodă de rezolvare a problemelor internaționale.

Asigurarea securității colective în Europa, asigurarea securității colective în Asia, dezarmarea — iată trei probleme deosebit de importante, a căror rezolvare poate crea o bază pentru o pace trinitică și îndelungată.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa ar corespunde intereselor vitale ale tuturor țărilor mari și mici din Europa și ar constitui totodată o garanție trinitică a păcii în întreaga lume. În același timp, aceasta ar permite să se rezolve și problema germană. Situația actuală în care se află această problemă nu poate să nu stîrnească alarmă. Germania continuă să rămînă scindată; se forțează înarmarea Germaniei occidentale.

Nu este un secret faptul că relații militarismul german, fiecare din cele trei puteri occidentale urmărește propriile sale scopuri. Dar cine cîștigă de pe urma acestei politici micioare? În primul rînd forțele imperialiste din Germania occidentală. Printre cei care pierd, trebuie să uităm pe primul loc Franța. Printre-așel de politică se face încercări de a o coborî la nivelul unei puteri de rangul al treilea. Se conturează cu tot mai mult claritate o nouă axă — Washington-Bonn — care agravează pericolul de război.

În actuala situație există reale posibilități de a rezolva problema germană într-un alt mod, în interesul păcii și securității popoarelor, inclusiv în interesul poporului german. Puterea statului sovietic iubitor de pace a crescut fără precedent. Țările din Europa de sud-est, care pe vremuri erau furnizoare de materii prime și de rezerve umane pentru Germania, reprezintă împreună cu U.R.S.S. o barieră trinitică împotriva unei eventuale agresii a revansarizilor germani. Austria, în trecut aliată Germaniei, a proclamat politica de neutralitate. În toate țările din Europa occidentală acționează forțe iubitoare de pace. Chiar în Germania raportul de forțe este altul. Republica Democrată Germană, care nu dorește război, s-a întărit în așa măsură încît în prezent nu se mai poate vorbi de rezolvarea problemei germane fără participarea ei, sau pe seama intereselor ei. În Republica Federală Germană clasa muncitoare de multe milioane împreună cu celelalte forțe patriotice se ridică tot mai activ împotriva transformării Germaniei într-un focar al unui nou război.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, renunțarea la acordurile de la Paris, apropierea celor două state germane și slăbirea colaborării între ele — aceasta este calea sigură de rezolvare a problemei germane. Se știe că anumite cercuri vor să rezolve problema germană fără participarea germanilor înșiși și în dauna intereselor fundamentale ale poporului german. Nu încape îndoială că această politică este sortită eșecului. (Aplauze).

Încetarea cursei înarmărilor rămîne una din problemele de cea mai mare importanță, de importanță vitală pentru omenire. Desigur aceasta este o problemă complicată dar cu atît mai perseverenți și mai energic trebuie căutăta soluția ei.

Nimeni nu poate să spună că Uniunea Sovietică a depus puține eforturi pentru a urni problema dezarmării din punctul nostru. Sînt larg cunoscute propunerile Uniunii Sovietice din 10 noi 1955, măsurile ei pentru reducerea forțelor ei armate și altele. Nu se poate însă spune același lucru despre puterile occidentale. A fost suficient ca Uniunea Sovietică să accepte propunerile Angliei, Franței și S.U.A. cu privire la cele două etape ale dezarmării și la nivelurile limită ale forțelor armate, ca puterile occidentale să înceapă să bată în retragere; ele nu numai că au refuzat să accepte propunerile concrete ale Uniunii Sovietice, dar s-au dezis chiar de propriile lor propuneri.

După cum se vede, aici și-a spus cuvîntul influența celor mai înțelepți oameni ai politicii de pe poziții de forță, care caută să treacă din nou la ofensivă și să împiedice destinderea încordării internaționale, destindere care se contura. Firesc că statele iubitoare de pace au trebuit să tragă din aceasta concluziile cuvenite și să continue să întărească securitatea țărilor lor.

Fiind nevoite să-și unească forțele și resursele, statele noastre au încheiat Tratatul de la Varșovia care constituie un important factor stabilizator în Europa. Ele sînt ferm hotărîte să facă uz de toate forțele lor pentru a ocroti viața pașnică a popoarelor lor și a împiedica o nouă conflagrație militară în Europa.

În ceea ce privește problema dezarmării, noi nu ne vom cruța eforturile pentru a rezolva această problemă importantă.

Vom continua să luptăm și de acum înainte pentru a obține încetarea cursei înarmărilor, interzicerea armei atomice și cu hidrogen. Pînă la realizarea unui acord în problemele principale ale dezarmării ne declarăm gata de a adopta unele măsuri parțiale în acest domeniu, de exemplu, încetarea experiențelor cu arma termoneucleară, neîngăduirea armei atomice în armamentul trupelor aliate pe teritoriul Germaniei, reducerea bugetelor militare. Realizarea unor asemenea măsuri de către state ar putea netezi calea în vederea unei înțelegeri asupra altor probleme, mai complexe, ale dezarmării.

Uniunea Sovietică este ferm hotărîtă să facă tot ceea ce este necesar pentru asigurarea păcii și securității popoarelor.

Pentru întărirea cauzei păcii în întreaga lume ar avea o uriașă însemnată stabilirea de relații trinitice de prietenie între cele două mari puteri ale lumii — Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii. Noi sintem de părere că dacă la baza relațiilor dintre U.R.S.S. și S.U.A. ar sta cunoscutele principii ale coexistenței pașnice, acest lucru ar avea o importanță cu adevărat remarcabilă pentru întreaga omenire și ar fi firesc de folos poporului S.U.A. în aceeași măsură ca și popoarelor U.R.S.S. și tuturor celorlalte popoare. Aceste principii — respectarea reciprocă a integrității teritoriale și a suveranității, neagresiunea, neametece reciproc în treburile interne, egalitatea și avantajul reciproc, coexistența pașnică și colaborarea economică sînt astăzi împărțite și sprijinite de 20 de state.

În ultimul timp, din partea noastră au fost întreprinse noi acțiuni importante în cadrul scop constă în a obține o îmbunătățire a relațiilor sovieto-americane. În primul rînd, propunerea cu privire la încheierea unui tratat de prietenie și colaborare între U.R.S.S. și S.U.A., cuprinsă în mesajul adresat de tovarășul N. A. Bulganin președintelui D. Eisenhower.

Dorim prietenie și colaborare cu Statele Unite pe lărmul luptei pentru pace și securitate a popoarelor, precum și în domeniile economice și culturale. Noi propunem aceasta cu intenții bune, fără nici un gînd ascuns. Am făcut această propunere a noastră nu pentru că Uniunea Sovietică nu ar putea trăi fără un asemenea tratat cu S.U.A. Statul sovietic a existat și s-a dezvoltat cu succes și atunci cînd între Uniunea Sovietică și Statele Unite nu existau nici măcar relații diplomatice normale.

Am adresat Statelor Unite propunerea cu privire la tratat, deoarece încheierea unei asemenea tratat ar corespunde celor mai profunde mănușe ale popoarelor celor două țări de a trăi în pace și prietenie. (Aplauze).

Dacă între Uniunea Sovietică și S.U.A. nu vor fi stabilite relații bune, ci va exista neîncredere reciprocă, aceasta va duce la o și mai mare amploare a cursei înarmărilor și la o și mai primejdieasă acumularea de forțe de cele două țări. Dorese oare acest lucru popoarele Uniunii Sovietice și Statele Unite ale Americii? Desigur că nu.

Decodată inițiativa noastră nu a găsit încă înțelegerea și sprijinul cuvenit în Statele Unite, ceea ce arată că în S.U.A. sînt încă puternice pozițiile adepților rezolvării prin război a problemelor nereglementate și că acești adepți continuă încă să exercite o presiune puternică asupra președintelui și a guvernului. Vrem să sperăm însă că năzuințele noastre pașnice vor găsi o apreciere mai justă în S.U.A. și că lucrurile vor merge spre mai bine.

Intenționăm, ca și pînă acum, să căutăm să obținem o îmbunătățire continuă a relațiilor noastre cu Marea Britanie și Franța. Țările noastre, situate în Europa, au multe interese comune, și în primul rînd, grija comună de a nu îngădui un nou război. După cum se știe, cele două războaie mondiale au început în Europa focarul lor a fost Germania militaristă. Popoarele Uniunii Sovietice, Franței, Angliei, împreună cu popoarele Poloniei, Cehoslovaciei, Iugoslaviei, Belgiei, Albaniei și ale celorlalte state europene

au vărsat mult sînge pentru zdrobirea dușmanului comun și pentru asigurarea păcii. Considerăm că U.R.S.S., Anglia și Franța, ca mari puteri europene, trebuie să păzească cu sfințenie bunul pe care-l constituie pacea, să facă tot posibilul pentru preîntîmpinarea unui nou război. Este important să se aminească acest lucru tocmai acum, cînd reinvierea Wehrmachtului revanșard vest-german se accelerează creînd o primejdie directă pentru securitatea tuturor popoarelor europene.

Interesele asigurării unei păci trinitice și a securității în Europa nu sînt trecătoare pentru țările noastre. Ele creează o temelie de nădejde pentru înțelegere reciprocă și colaborare pentru dezvoltarea comerțului și legăturilor multilaterale între U.R.S.S., Anglia și Franța.

Uniunea Sovietică va manifesta o grijă permanentă pentru a lărgi și întări și pe viitor prietenia și colaborarea cu țările Orientului. Putem releva cu satisfacție că s-au statornicit relații bune, prietenie, între noi și Republica India și sintem siguri că aceste relații au un mare viitor. Saluăm mănușita popoarelor țărilor arabe de a-și salvagarda independența națională. Credem de asemenea că și în Iran, Turcia și Pakistan se va înțelege că relațiile normale cu U.R.S.S. corespund intereselor vitale ale acestor țări.

Principiul nostru nerăsturnat este de a dezvolta și întări relațiile prietenești cu toate țările care, ca și noi, doresc să mențină pacea.

Punctul nostru de vedere este că și în condițiile actuale, cînd există grupări militare, nu sînt nici pe departe epuizate posibilitățile de îmbunătățire a relațiilor dintre state și în special dintre vecini.

În această ordine de idei trebuie subliniat însemnată unora tratate de neagresiune sau tratate de prietenie a căror încheiere ar contribui la înlăturarea suspensiunilor și neîncrederii existente în relațiile dintre state, la însănătoșirea situației internaționale. În ceea ce o privește, Uniunea Sovietică este gata să încheie asemenea tratate cu statele corespunzătoare.

Pentru îmbunătățirea continuă a relațiilor dintre țări are o mare însemnată lărgirea legăturilor de afaceri și culturale. Din partea guvernului sovietic se face tot ce este posibil pentru a contribui la dezvoltarea multilaterală a unor astfel de legături. Putem constata cu satisfacție că în ultimul timp s-au intensificat considerabil contactele de afaceri, schimbul de diferite delegații între Uniunea Sovietică și o seamă de alte țări. Anul trecut au vizitat Anglia delegații sovietice ale lucrătorilor din industria ușoară, construcții, agricultură, conduse de membri ai guvernului, reprezentanți ai organizațiilor sindicale, numeroși oameni de știință și cultură, precum și delegații sportive. Guvernul englez a sprijinit această lărgire a legăturilor. Delegațiile sovietice au fost bine primite în Anglia. Este de presupus că nici cetățenii englezi care au vizitat Uniunea Sovietică, atît în cadrul delegațiilor cît și individual, nu pot să se plîngă de o primire proastă în țara noastră. În același spirit se dezvoltă legăturile dintre Uniunea Sovietică și Franța, Suedia, Finlanda, Norvegia și alte țări.

Anul trecut s-a procedat de asemenea la un schimb de delegații cu S.U.A. În mod special s-a bucurat de o frumoso primire în S.U.A. delegația agricolă sovietică. S.U.A. au fost vizitate de delegații sovietice de ziaristi, constructori și medici. Totuși, dezvoltarea legăturilor cu S.U.A. este încă neînsemnată. În acest răstimp, Uniunea Sovietică a fost vizitată de un mare număr de cunoscuți oameni de stat americani, de reprezentanți ai vieții publice, precum și de cetățeni americani. Cetățenii americani au avut toate posibilitățile de a vizita Uniunea Sovietică și s-au bucurat de o bună primire în țara noastră. În același timp, numeroși ingineri, oameni de știință, literați și artiști sovietici n-au putut, din păcate, să se folosească de invitațiile primite din partea unor firme și organizații americane, deoarece nu au primit viza autorităților americane. Este limpede că aceasta nu contribuie la lărgirea contactelor între țările noastre. Să sperăm că situația se va schimba în bine.

În l

Continuarea Raportului tovarășului N. S. Hrușciiov

(Urmare din pag. 3-a)

În viață în mod activ de Republica India, Uniunea Birmană și de o serie de alte state. Acesta este un lucru firesc, deoarece nu există o altă țară în condițiile actuale. Într-adevăr, există numai două căi: sau coexistența pașnică, sau războiul cel mai distrugător din istorie. O a treia cale nu există.

Credem că țările cu sisteme sociale diferite pot nu numai să existe pur și simplu una alături de alta. Trebuie mers mai departe, spre întărirea relațiilor și spre înfrățirea încrederei între ele, spre colaborarea în domeniul științific și cultural, spre înfrățirea enunțată de Republica Populară Chineză și Republica Indiei și sprijinită de conferința de la Bandung și de opinia internațională largă constatănd în ceea ce a fost definită forma cea mai bună de relații a statelor cu orânduri sociale diferite în condițiile actuale. De ce să nu transformăm aceste principii în baza relațiilor pașnice între toate statele din orice parte a globului pământesc? Așezarea tuturor statelor la cele cinci principii ar corespunde intereselor vitale și de dezvoltare a popoarelor.

Cu privire la posibilitatea preîntâmpinării războaielor în epoca actuală. Milioane de oameni din lumea întreagă se întreabă: este adevărat inevitabil un nou război, care omenirea care a trecut prin două războaie mondiale sîngerose va trebui să trăiască și printr-un al treilea? Marxștii trebuie să răspundă la această întrebare, luînd în considerare schimbările de însemnătate istorică-mondială petrecute în ultimele decenii.

După cum se știe, există teza marxist-leninistă că atât timp cit există imperialismul războaielor sînt inevitabile. Aceasta teză a fost elaborată în perioada cînd — 1) imperialismul era un sistem mondial atotcuprînzător și — 2) țările sociale și politice, care nu erau interesate în război, erau slabe, insuficient organizate și, în virtutea acestui fapt, nu puteau să impună imperialismului să renunțe la războai.

De obicei se la numai un aspect al problemei, se examinează numai baza economică a războaielor în imperialism. Aceasta nu este însă suficient. Războiul nu este numai un fenomen economic. În problema: va fi sau nu război are o mare importanță raportul forțelor de clasă, politica, gradul de organizare și voiața conștientă a oamenilor. Mai mult, în anumite condiții lupta forțelor sociale și politice înfrîntă poate juca un rol hotărîtor în această problemă. Pînă acum, lucrurile se prezentau astfel: forțele care nu erau interesate în război și care se pronunțau împotriva lui erau slab organizate, nu aveau mijloace pentru a opune voiața lor uneltirilor așăzătorilor război. Așa au stat lucrurile înaintea primului război mondial cînd proletariatul internațional — principala forță care lupta împotriva primei războai — era dezorganizat din cauza trădării liderilor internaționali a II-a. Așa au stat lucrurile și în ajunul celui de-al doilea război mondial, cînd Uniunea Sovietică era singurul stat care ducea o politică activă de pace și de opoziție la mari puteri imperialiste și fapt pe așăzătorii războai. Măsură muncitorească în țările capitaliste era scîndala de liderii de dreapta ai social-democrației.

Pentru acea perioadă teza care ne-am referit era absolut justă. În prezent însă situația s-a schimbat radical. A apărut și s-a transformat într-o forță puternică lagărul mondial al socialismului. În persoana acestui lagăr forțele ubuitoare de pace au numai mijloace morale dar și materiale pentru preîntîmpinarea unei agresiuni. În afară de aceasta există un mare grup de alte state cu o populație care numără multe sute de milioane de oameni, state care iau altitudine activă împotriva războaiului. Mișcarea muncitorească în țările capitaliste a devenit în timpurile noastre o forță uriașă. A apărut și s-a transformat într-un factor puternic mișcarea țărilor periferice în vigoare teza leninistă potrivit căreia, din moment ce există imperialismul, se menține și baza economică pentru izbucnirea războaielor. Iată de ce trebuie să fim foarte vigilenți. Atît timp cit pe globul pămîntesc ramine capitalismul, forțele reacționare, care reprezintă interesele monopolurilor capitaliste, vor tinde și va viitor spre aventuri războinice și agresive, pot încerca să dezlănțuie un război. Nu există însă o inevitabilitate fatală a războaielor. În prezent există puterile sociale și politice care dispun de mijloace serioase ca să nu îngăduie dezlănțuirea unui război de către imperialism, iar dacă ei vor încerca să-l înceapă, să dea agresorilor pe război.

În aceste condiții, din moment ce există imperialismul, se menține și baza economică pentru izbucnirea războaielor. Iată de ce trebuie să fim foarte vigilenți. Atît timp cit pe globul pămîntesc ramine capitalismul, forțele reacționare, care reprezintă interesele monopolurilor capitaliste, vor tinde și va viitor spre aventuri războinice și agresive, pot încerca să dezlănțuie un război. Nu există însă o inevitabilitate fatală a războaielor. În prezent există puterile sociale și politice care dispun de mijloace serioase ca să nu îngăduie dezlănțuirea unui război de către imperialism, iar dacă ei vor încerca să-l înceapă, să dea agresorilor pe război.

Despre formele de trecere ale diferitelor țări la socialism. În legătură cu schimbările radicale survenite în arena mondială se deschid noi perspective și în ceea ce privește trecerea unor țări și națiuni la socialism.

În ajunul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie V. I. Lenin scria: „Toate națiunile vor ajunge la socialism, aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în același fel, fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democrației, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieții sociale. Nimic nu este mai jalnic din punct de vedere teoretic și mai ridicol din punct de vedere practic decît ca „în numele materialismului istoric” să-ți zugrăvești în această privință viitorul într-o singură culoare cenușie; aceasta ar fi o mizăgăritură iefină și nimic altceva”. (Opere vol. 23 E.P.L.P., pag. 60). Experiența istorică a confirmat într-un total această teză genială a lui Lenin. În prezent, pe lângă forma sovietică de reorganizare a societății pe baze socialiste, există forma democrației populare.

În Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia, Albania și în celelalte țări de democrație populară din Europa această formă a apărut și se folosește potrivit cu condițiile și particularitățile istorice și sociale economice concrete ale fiecăreia dintre aceste țări. Ea a fost verificată din toate punctele de vedere în decurs de zece ani și s-a îndreptățit întru totul.

Multe elemente specifice aduce în opera de construcție socialistă Republica Populară Chineză, a cărei economie era extrem de inapoiată și avea un caracter semifeudal și semicolonial înainte de victoria revoluției. Pe baza cuceririi pozițiilor de comandă hotărîtoare, statul democrat-popular se orientează în cursul dezvoltării revoluției socialiste spre transformarea pașnică a industriei și comerțului particular și prefacerea lor treptată într-o parte componentă a economiei socialiste.

Conducerea de către Partidul Comunist Chinez, de către partidele comuniste și muncitorești din celelalte țări de democrație populară a marilor opere de transformare socialistă, ținînd seama de specificul și particularitățile fiecărei țări — tocmai aceasta înseamnă marxism creator în acțiune.

În Republica Populară Federativă Iugoslavă, unde puterea aparține oamenilor muncii, iar societatea se bazează pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, în procesul construcției socialiste apar forme concrete specifice de conducere a economiei, de construcție a aparatului de stat.

Este foarte probabil că formele de trecere la socialism vor deveni tot mai variate. Nu este însă obligator ca înfrățirea acestor forme să fie legată în orice condiții de războiul civil. Dușmanilor le place să ne prezinte totdeauna și în toate cazurile pe noi, leninștii, ca adepți ai violenței. Este adevărat că noi recunoaștem necesitatea transformării revoluționare a societății capitaliste în societate socialistă, și acest lucru îl deosebeste pe marxștii revoluționari de reformiștii oportuniști. Nu începe însă ideea că pentru o serie de țări capitaliste, răsturnarea prin forță a dictaturii burgheze și, legat de aceasta, ascuțirea simțitoare a luptei de clasă, sînt inevitabile. Dar formele revoluției sociale diferă și nu corespundere realității afirmată că noi am considera violența și războiul civil drept singura cale de transformare a societății.

Se știe că în aprilie 1917, în condițiile care s-au creat atunci, Lenin admitea posibilitatea unei dezvoltări pașnice a revoluției ruse. Se știe de asemenea că, după victoria Revoluției din Octombrie, Lenin a elaborat în primăvara anului 1918 celebrul plan al construcției socialiste pașnice. Nu este vina noastră că burghezia din Rusia și cea internațională au organizat contrarevoluția, intervenția și războiul civil împotriva înfrînului stat sovietic și au constrîns pe muncitorii și țărănii să pună mîna pe armă. După cum se știe, în țările de democrație populară din Europa și alte împrejurări istorice evenimentele s-au desfășurat fără război civil.

Leninismul ne învață că clasele dominante nu cedează puterea de bună voie. Totuși, desfășurarea mai ascuțită sau mai puțin ascuțită a luptei, folosirea sau nefolosirea violenței în cursul trecerii la socialism depind nu atît de proletariet, cît de gradul de exploatare a exploatatorilor, de folosirea violenței de către clasa exploatatorilor însăși.

În această ordine de idei se naște problema posibilității de a se folosi și calea parlamentară pentru trecerea la socialism. Pentru bolșevicii ruși, care au înfrînt pentru prima oară trecerea la socialism, această cale era exclusă. Lenin ne-a indicat alți cale, singura cale justă în acele condiții istorice, calea creării unui republicii a sovietelor și, pînă în această cale, noi am obținut o victorie însemnată istorică-mondială.

De atunci însă în situația istorică s-au produs schimbări radicale care permit abordarea acestei probleme într-un fel nou. În întreaga lume, forțele socialiste și democrației au crescut nemăsurat, iar capitalismul a devenit mult mai slab. Crește și se intensifică puternic lagărul țărilor socialiste care numără peste 900.000.000 de oameni. Pe zi ce trece, el dezvoltă tot mai mult giganticele sale forțe interne, superioritatea sa hotărîtoare

asupra capitalismului. Socialismul a devenit o mare forță de atracție pentru muncitorii, țărănii, intelectualii din toate țările. Ideile socialismului pun cu adevărat stăpînire pe ceugul întregii omeniri muncitore.

Totodată, într-o serie de țări capitaliste, clasa muncitoare dispune, în condițiile actuale, de posibilitatea reală de a uni sub conducerea ei majoritatea covârșitoare a poporului și de a asigura trecerea principalelor mijloace de producție în mîinile poporului. Partidele burgheze de dreapta și guvernele formate de ele dau tot mai des faliment. În aceste condiții, clasa muncitoare, unind în jurul ei țărănimea muncitoare, intelectualitatea, toate forțele patriotice, și dînd o ripostă hotărîită elementelor oportuniste, incapabile să renunțe la politica de conciliere cu capitaliștii și meșterii, are posibilitatea de a înfrînge forțele reacționare, anti-populare, de a cuceri o majoritate trînă în parlament și de a-l transforma într-un organ al democrației burgheze într-un instrument al adevăratei voiri naționale. (Aplauze). În acest caz, această instituție tradițională pentru multe țări capitaliste cu un grad înalt de dezvoltare poate deveni un organ al adevăratei democrații, al democrației pentru omenii muncii.

Cucerirea unei majorități parlamentare trînă, care să se rezime pe mișcarea revoluționară de masă a proletariatului, a oamenilor muncii, ar crea pentru clasa muncitoare dintr-o serie de țări capitaliste și de foste țări coloniale condiții care să asigure înfrîntura unor transformări sociale radicale.

Desigur că în țările unde capitalismul este încă puternic, dispunînd de un uriaș aparat militar-politienesc, este inevitabilă o împotrivire serioasă a forțelor reacționare. Acolo, trecerea la socialism va avea loc în condițiile unei lupte de clasă ascuțite, revoluționare.

În toate formele de trecere la socialism, o condiție indispensabilă și hotărîtoare este exercitarea conducerii politice de către clasa muncitoare, în frunte cu partea ei înaintată. Fără aceasta nu este cu putință trecerea la socialism.

Trebuie subliniat cu toată țără că în celelalte țări s-au creat condiții mai favorabile pentru victoria socialismului prin faptul că socialismul a învins în Uniunea Sovietică și învinge în țările de democrație populară. Or, victoria noastră ar fi fost cu neputință dacă Lenin și partidul bolșevicilor nu ar fi salvagardat marxismul revoluționar în lupta împotriva reformiștilor care au rupt cu marxismul și au pornit pe drumul oportunistului.

Iată considerațiile pe care Comitetul Central al partidului so-

coțeste necesar să le formuleze în problema formelor de trecere la socialism în condițiile actuale.

Care sînt sarcinile de viitor ale partidului în domeniul politicii externe?

1. Să înfrățim neabătut politica leninistă de coexistență pașnică a diferitelor state, indiferent de orînduirea lor socială. Să luptăm activ pentru cauza păcii și securității popoarelor, pentru stabilirea încrederii între state, urmărind a obține transformarea atenuării realizate a încordării internaționale într-o pace trînăcică. 2. Să întărim pe toate căile relațiile frățești cu Republica Populară Chineză, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, România, Albania, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam, Republica Populară Mongolă, ținînd minte că cu cit vor fi mai unite și mai puternice țările socialiste, cu altă va fi mai asigurată cauza păcii. (Aplauze prelungite).

Să întărim pe toate căile prietenia și colaborarea cu popoarele frățești ale Republicii Populare Federative Iugoslavia. (Aplauze).

3. Să întărim neincet legăturile de prietenie și colaborare cu Republica India, Birmania, Indonezia, Afganistanul, Egiptul, Siria și cu celelalte state care stau pe pozițiile păcii; să sprijinim țările care nu se lasă altrate în blocuri militare; să mergem în întîmpinarea tuturor forțelor interesate în menținerea păcii. (Aplauze prelungite).

Să dezvoltăm și să întărim relațiile de prietenie cu Finlanda, Austria și cu celelalte țări neutre. (Aplauze).

4. Să ducem o politică activă de îmbunătățire continuă a relațiilor cu Statele Unite ale Americii, Anglia, Franța, Germania occidentală, Japonia, Italia, Turcia, Iranul, Pakistanul și alte țări, luptînd pentru întărirea încrederii reciproce, pentru o largă dezvoltare a legăturilor comerciale, largirea contactului și colaborării în domeniul culturii și științei. (Aplauze prelungite).

5. Să urmărim cu vigoare înfrîntă acelor cureuri care nu sînt interesate în atenuarea încordării internaționale, să demascăm la timp acțiunile de subminare ale dușmanilor păcii și securității popoarelor. Să luăm măsurile necesare pentru întărirea continuă a puterii de apărare a statului nostru socialist, să menținem apărarea noastră la nivelul tehnicii și științei militare moderne, să asigurăm securitatea statului nostru socialist. (Aplauze furtivoase, prelungite).

II

SITUAȚIA INTERNĂ A U. R. S. S.

Tovarăși! Situația internă a U.R.S.S. în perioada la care se referă raportul se caracterizează printr-o creștere neîntreruptă a tuturor ramurilor producției sociale, prin consolidarea continuă a

orînduirii sociale și de stat sovietice, prin ridicarea bunel stări materiale a poporului, prin dezvoltarea multilaterală a culturii sovietice.

INDUSTRIA ȘI TRANSPORTURILE

Căluzîndu-se după poruncile marelui Lenin, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dat și dă dovadă de o preocupare permanentă pentru creșterea cu precădere a industriei grele — femelia dezvoltării tuturor ramurilor economiei socialiste, a întăririi capacității de apărare a patriei noastre, a ridicării bunel stări a poporului. Aceasta este linia generală a politicii noastre, verificată de întreaga experiență a dezvoltării statului sovietic și corespunzînd intereselor vitale ale poporului. Partidul comunist va aplica și pe viitor cu toată fermitatea și consecvența această linie generală.

În 1955, productivitatea muncii în industrie a depășit de aproape două ori nivelul antebelic. În anul celui de-al 5-lea cincinal, peste două treimi din întreaga creștere a producției industriale s-a obținut prin ridicarea productivității muncii. În acești cinci ani, prețul de cost al producției industriale a fost redus cu 23 la sută. S-a îmbunătățit calitatea producției, s-au largit nomenclatura și sortimentul ei.

Tovarăși! Din datele citate reiese că în perioada la care se referă raportul, partidul nostru, poporul sovietic au obținut un nou avînt puternic al economiei naționale, o nouă creștere a industriei grele și, pe această bază, un nou avînt al agriculturii, al industriei ușoare și alimentare. Uniunea Sovietică a făcut un nou pas important înainte pe calea trecerii treptate de la socialism la comunism. (Aplauze prelungite).

1. Principalele rezultate ale celui de-al 5-lea plan cincinal în domeniul industriei

În anul celui de-al 5-lea plan cincinal partidul a obținut un nou și puternic avînt al tuturor ramurilor industriei. După cum se știe, cel de-al 5-lea plan cincinal a fost îndeplinit în domeniul industriei înainte de termen, în patru ani și patru luni.

Iată cifrele care caracterizează creșterea producției industriale în perioada 1951-1955:

	Producția industrială în 1955 în procente față de 1950		Ritmul mediu anual al creșterii producției în anii 1951-1955 (în procente)	
	Prevăzut în planul cincinal	Realizat	Prevăzut în planul cincinal	Realizat
Industria în ansamblu	170	185	12	13,1
Producția mijloacelor de producție (grupa „A”)	180	191	13	13,8
Producția articolelor de consum (grupa „B”)	165	176	11	11,9

	Producția în 1950		Producția în 1955		1955 în procente față de 1950	
	1950	1955	1955	1955	1955	1955
Fontă (în milioane de tone)	19	33	174			
Oțel	27	45	166			
Laminat	21	35	169			
Cărbuni	261	391	150			
Petrol	38	71	187			
Energie electrică (în miliarde kWh)	91	170	187			
Ciment (în milioane de tone)	10	22	221			
Tractoare (în mii de bucăți)	109	163	150			
Ingrășăminte minerale (în milioane de tone)	5,5	9,6	175			

În anul celui de-al 5-lea cincinal construcția de mașini s-a dezvoltat în ritm deosebit de rapid. Volumul producției industriale constructoare de mașini și a metalurgiei prelucătoare a crescut în 1955 de 2,2 ori față de 1950, iar față de 1940 — de 4,7 ori.

Odată cu producția mijloacelor de producție crește an de an producția mărfurilor de consum popular. Citeț aici unele date:

	Producția în 1950	Producția în 1955	1955 în procente față de 1950
Țesături de bumbac (milioane de metri)	3.899	5.904	151
Țesături de lînă (milioane de metri)	155	251	162
Încălțăminte (milioane de perechi)	226	299	132
Zăhăr tos (milioane tone)	2,5	3,4	136
Carne preparată industrial în întreprinderi Ministerului Industriei de produse de carne și produse lactate (milioane de tone)	1,3	2,2	168
Unt și alte produse lactate recalculate în lapte (milioane de tone)	0,8	13,5	159
Ulei vegetal (milioane de tone)	0,8	1,1	143
Pește (milioane de tone)	1,7	2,7	156
Biciclete (milioane de bucăți)	0,6	2,9	444
Ceasornice de toate tipurile (milioane de bucăți)	7,6	19,7	260
Aparate de radio și aparate de televiziune (milioane de bucăți)	1,1	4,0	372

Datorită superiorității sistemului economic socialist, în între-cerea economică cu capitalismul, țara noastră vedește un ritm incomparabil mai rapid în creșterea producției decît cele mai dezvoltate țări capitaliste. Astfel, de pildă, în cincinalul precedent ritmul mediu anual al creșterii producției industriale sovietice a fost de peste trei ori mai rapid decît în S.U.A. și de 3,8 ori mai rapid decît în Anglia.

În U.R.S.S. crește în mod sistematic producția pe cap de locuitor. În anul celui de-al 5-lea cincinal producția de fontă pe cap de locuitor a crescut cu 60%, de oțel — cu 52%, de cărbune — cu 37%, de petrol — cu 72%, de energie electrică — cu 71%, de țesături de bumbac — cu 40%, de țesături de lînă — cu 48%, de zăhăr — cu 24%.

În ceea ce privește însă nivelul producției pe cap de locuitor, ne aflăm decamdată în urma principalelor țări capitaliste. Va mai fi nevoie de multe eforturi pentru a îndeplini sarcina economică fundamentală — a ajunge din urmă și a depăși cele mai dezvoltate țări capitaliste în ce privește nivelul producției pe cap de locuitor.

În comparație cu cel de al 4-lea cincinal, în anul celui de al 5-lea cincinal investițiile capitale în industrie au sporit cu 94 la sută. Printre altele, investițiile capitale în construcția de centrale electrice au sporit de 3,4 ori, în industria petrolului — de 2,3 ori, în siderurgie și metalurgie nerafina — de 1,8 ori, în industria chimică — de 1,8 ori, în construcția de mașini — de 1,7 ori, în producția de materiale de construcție, materiale lemnoase și hîrtie — de 2,2 ori, în industria ușoară și alimentară de 1,5 ori.

Din păcate mai există destul lucrători de acest fel care se ocupă numai cu toceala „ismelor” și nu văd mai departe decît lungul nasului. Prin atitudinea lor birocratică față de muncă ei aduc un mare rău.

A fost nevoie de mobilizarea partidului pentru lichidarea lipsurilor în munca industriei, pentru folosirea mai bună a imenselor noastre rezerve, pentru lupta în vederea progresului tehnic. În acest scop au fost organizate consiliile ale lucrătorilor din industrie. Această problemă a fost examinată sub toate aspectele anul trecut la plerarea din iulie a C.C. al P.C.U.S. După plerarea s-a desfășurat o muncă însemnată, dar trebuie s-o considerăm doar ca începutul unei acțiuni mai importante.

În proiectul de Directive cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal este trasat un mare program de dezvoltare a tuturor ramurilor economiei naționale. Sarcinile primordiale ale celui de-al 6-lea plan cincinal în domeniul industriei sînt: dezvoltarea continuă a siderurgiei și metalurgiei nerafene, a industriei combustibilului și a industriei chimice, asigurarea unui ritm crescut al construcției de centrale electrice, creșterea rapidă a industriei constructoare de mașini.

Proiectul de Directive cu privire la cel de al 6-lea plan cincinal pornește de la obiectivul de a ridica în 1960 nivelul producției industriale la aproximativ 65 la sută față de anul 1955; totodată producția mijloacelor de producție trebuie să fie sporită cu 70 la sută, iar producția bunurilor de consum cu 60 la sută. Prin îndeplinirea celui de al 6-lea plan cincinal vom ridica nivelul producției industriale a U.R.S.S. de peste cinci ori în comparație cu anul antebelic 1940.

Pentru a înfrîntuți cu succes sarcinile celui de al 6-lea plan cincinal este necesar să rezolvăm o seamă de probleme fundamentale ale activității industriei; tocmai asupra acestei probleme partidul trebuie să-și concentreze în prezent atenția și eforturile.

2. Grăbirea progresului tehnic în industrie

Baza materială a industriei noastre, succesele obținute în domeniul științei, creșterea nivelului tehnico-cultural al clasei muncitoare — toate acestea deschid larg posibilități pentru grăbirea progresului tehnic. Lupta pentru ridicarea neîncetată a tehnicii producției este una din principalele noastre sarcini.

Este necesar să se perfecționeze cu perseverență tehnica: să se creeze mașini cit mai productive, economice și sigure în ex-

ploatare; să se dezvolte pe scară largă electrificarea, mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție; să se utilizeze pe deplin realizările științei în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Grăbirea progresului tehnic este determinată în măsură hotărîtoare de construcția de mașini, această ramură cheie a industriei. De aceea, trebuie îmbunătățită substanțial înzestrarea tehnică a industriei constructoare de mașini și, în primul rînd, a industriei noastre constructoare de mașini-uleite și scule. O deosebită atenție trebuie acordată mării producției de prese de mare putere.

În anii trecuți noi am construit numeroase întreprinderi mari destinate să producă multe tipuri de produse și cuprinzînd ciclul complet al fabricării lor. Trecerea la specializarea și cooperarea largă în industrie va permite să se sporească considerabil producția, să se reducă prețul ei de cost, să se ridice productivitatea muncii.

Partidul nostru traduce în viață cu toată consecvența preceptul leninist cu privire la electrificarea țării. De la începutul primului cincinal, producția de energie electrică în U.R.S.S. s-a mărit de 34 de ori. Dar noi încă nu am obținut ca creșterea capacităților energetice să mearcă cu un pas înaintea dezvoltării întregii economii naționale. Nivelul atins de industrie permite să se traseze sarcina unei simțitoare spori a creșterii anuale a puterii centralelor electrice, sarcina de a ridica producția de energie electrică la un nivel care să satisfacă pe deplin nevoile economiei naționale și ale populației.

Desi dezvoltarea siderurgiei se desfășoară într-un ritm rapid, la noi continuă să se mai resimțea lipsa de metal. Aceasta se explică prin creșterea rapidă a necesităților economiei naționale în ceea ce privește metalele, precum și prin faptul că metalurgiiștii noștri trec într-un ritm lent la producerea celor mai economice profiluri și noi mărci de metale deosebit de necesare economiei naționale.

Trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele baza de materii prime a siderurgiei, să accelerăm construcția de întreprinderi metalurgice, să sporim considerabil folosirea capacităților de producție existente, să lărgim sortimentul și să îmbunătățim calitatea metalului.

Trebuie spus că în cheltuirea metalului se face multă risipă. Metalul este folosit nu numai acolo unde el este într-adevăr necesar, ci și acolo unde pot fi folosiți cu succes locuitorii. Construcții de mașini pot economisi o imensă cantitate de metale prin reducerea slab aliate și de noi materiale care permit să se ridice productivitatea și să se prelungească durata de funcționare a mașinilor și utilajului. Trebuie să aplicăm cu mai multă hotărîre și curaj înlocuirea metalului cu beton și cu beton armat în construcții.

O sarcină foarte importantă este sporirea prin toate mijloacele a producției de metale nerafene și rare, de oțeluri și aliaje inoxidabile și rezistente la temperaturi înalte.

Progresul tehnic își găsește expresia nu numai în perfecționarea vechilor ramuri de producție și tipuri de produse ci și în apariția de noi ramuri de producție și tipuri de produse. Una din aceste ramuri este producția materialelor plastice artificiale și a înlocuitorilor, care are o mare însemnătate pentru creșterea continuă a producției mărfurilor de larg consum.

Și în prezent, continuă să fie consumate mari cantități de produse alimentare pentru fabricarea unor produse cu destinație tehnică. În 1955, de pildă, au fost consumate pentru fabricarea alcoolului peste 2 milioane de tone de cereale, peste 700.000 de tone de meleză din stivă de zahăr. Pentru fabricarea săpunului, a detergenților, pentru prepararea uleiului de în fier și a detergenților uscați și pentru alte scopuri tehnice se consumă anual pînă la 400.000 de tone de grăsimi alimentare, de produse alimentare și înlocuite cu succes cu produse rezultate din producerea hîrtiei, a cărbunelui și a gazelor naturale. Pînă la sfîrșitul celui de-al 6-lea cincinal trebuie să obținem cu orice preț înlocuirea produselor alimentare folosite în scopuri tehnice cu materii prime sintetice, astfel ca începînd din 1961 să se pună capăt consumului de produse alimentare în aceste scopuri. Trebuie dezvoltată prin toate mijloacele producția de fibre artificiale care, cu toate că a sprotit în ultimii ani, este încă departe de a satisface nevoile noastre.

Menținînd și de aici înainte un ritm rapid de dezvoltare a industriei grele, putem și trebuie să dăm totodată o amploare mai mare dezvoltării producției de obiecte de consum.

Se știe că scopul producției capitaliste este obținerea de profituri din ce în ce mai mari. Acestea se obțin prin înăsprirea permanentă a exploatării oamenilor muncii, prin lărgirea producției. Tendința spre lărgirea producției se lovește însă de baza îngustă a consumului popular, ceea ce este legat de scăderea inevitabilă a capitalismului la cereri solvabile a oamenilor muncii. Societatea capitaliste se caracterizează printr-o contradicție profundă între producție și consum.

Socialismul a lichidat această contradicție a producției capitaliste. Scopul producției socialiste este satisfacerea maximă a nevoilor materiale și culturale merite crescînd ale oamenilor muncii, ale întregii societăți. Pe măsura creșterii industriei grele și a muncii tot mai mare dezvoltarea ramurilor care satisfac direct cererile crescînde ale populației. În prezent, cînd dispunem de o puternică industrie grea dezvoltată sub toate aspectele, s-a creat posibilitatea practică să facem să progreseze într-un ritm rapid nu numai producția mijloacelor de producție ci și producția obiectelor de consum popular. Este suficient să arătăm că în 1960 se vor produce aproape de 3 ori mai mult bunuri de consum popular decît în 1950. Partidul face și va face și în viitor totul pentru ca nevoile oamenilor sovietici să fie satisfăcute mai deplin și mai bine — eu vede în aceasta principala sa obligație în fața poporului.

3. Ridicarea înzestrării tehnice și a transportului și a telecomunicațiilor

Dezvoltarea transportului și a telecomunicațiilor are o importanță uriașă pentru economia națională. În cel de-al 5-lea cincinal înzestrarea tehnică a transportului a crescut. S-au îmbunătățit organizarea muncii și exploatarea mijloacelor de transport. Sarcina trasată de

Continuarea Raportului tovarășului N. S. Hrușciiov

(Urmare din pag. 5-a)

veniturile colhozurilor, să se ridice bună starea materială a colhoznicilor și să se asigure îmbunătățirea aprovizionării populației țării cu carne, lapte și cereale produse. O atenție deosebită trebuie să se acorde îmbunătățirii rasei vitelor, sporirii greutatei specifice a vacilor în circula de vite cornute mari, asigurării creșterii simțitoare a productivității vitelor de lapte și organizării îngrășării porciilor, ca sursă foarte importantă a sporirii rapide a producției de carne. Lucrările din agricultura regiunii Voronej au luat o inițiativă admirabilă: ei și-au luat angajamentul să îndeplinească înainte de termen sarcina trasată în proiectul de Directive cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal în ce privește sporirea producției de carne și lapte, și anume să dubleze producția de carne nu în cinci ani, ci într-un singur an și să dubleze producția de lapte într-un an și jumătate. Nu încapă în această inițiativă patriotică a lucrătorilor din agricultura din Voronej va fi urmata și de alte regiuni, ținuturi și republici pentru ca sarcinile celui de-al 6-lea plan cincinal cu privire la producția principalelor produse animale să fie îndeplinită în cel mult, maximum trei ani. (Aplauze prelungite).

Este necesar să se devolve prin toate mijloacele creșterea oilor cu lână fină, semină, a oilor pentru carne și lână, precum și a oilor pentru blană, spre care se obține mai multe țesături de lână de bună calitate, de pieiele de caracul, de scurte de bună calitate și de pisari.

Colhozurile și sovhozurile trebuie să crească cât mai multe găini, găște, rațe; să crească pește în iazuri și elvește; să acorde atenția cuvenită creșterii iepurilor de casă și apiculiuri.

Ar fi nejust și chiar direct dăunător să prezentăm lucrurile în așa fel ca și cum toate dificultățile în dezvoltarea creșterii animalelor au și fost înlăturate. Nu, tovarăși, va mai fi nevoie de multe eforturi și muncă din partea colhoznicilor, lucrătorilor din S.M.T.-uri și sovhozurilor, din partea specialiștilor din agricultură pentru ca creșterea animalelor să fie ridicată la nivelul care să corespundă nevoilor crescînde ale poporului.

3. Mecanizarea agriculturii

Tovarăși! Industria noastră socialistă înzestrea agricultura cu milioane de mașini moderne. Pe baza introducerii tehnicii noi, mecanizarea muncii agricole crește: La noi a fost rezolvată problema mecanizării celor mai importante munci în agricultură. Aceasta este o mare victorie a poporului sovietic. În prezent se pune în toată amploarea ei sarcina de a trece în timpul cel mai scurt de la mecanizarea anumitor munci la mecanizarea complexă a întregii producții agricole, inclusiv ramura creșterii animalelor. În aceste condiții sporește și mai mult rolul stațiilor de mașini și tractoare. În ultima doi ani s-au luat unele măsuri în vederea îmbunătățirii radicale a muncii S.M.T.-urilor. Aproape două milioane de tractoare, combinere, șoferi, specialiști în reparația mașinilor și alți mecanicizatori au fost încadrați în S.M.T.-uri ca muncitori permanenți. 29.000 de ingineri și tehnicieni din industrie au fost trimiși în S.M.T.-uri. Toate acestea au dus la o oarecare îmbunătățire a activității S.M.T.-urilor. Totuși nu se poate încă susține că ea corespunde pe deplin cerințelor actuale.

Experiența dovedește că în toate ramurile producției socialiste hozosocietale are o importanță primordială. Totuși, această metodă încercată de gospodărire nu se aplică în S.M.T.-uri. Sistemul înfrânt S.M.T.-urilor din bugetul de stat, practicat în prezent, duce la lipsa de răspundere și de control. Mulți lucrători din S.M.T.-uri nu studiază temeinic indicii economici ai muncii stațiilor de mașini și tractoare, nu manifestă interesul necesar pentru folosirea rațională a mașinilor. S.M.T.-urile sînt finanțate indiferent de rezultatele activității economice, retribuția lucrătorilor din S.M.T.-uri nu se face în funcție de eficiența folosirii mașinilor, de producția la hectar a culturilor agricole și de productivitatea creșterii animalelor în colhozuri.

Este indicat ca în cursul următorilor ani stațiunile de mașini și tractoare să fie trecute treptat la hozosocietate. Se înțelege că nu se poate stabili un sistem unic de hozosocietate cu unități de măsură identice pentru toate S.M.T.-urile din țară. Trebuie introdus un sistem elastic de hozosocietate, ținînd seama de particularitățile diferitelor zone, iar în zone — de particularitățile raionale. Această măsură va face să crească activitatea lucrătorilor din S.M.T.-uri, cit și răspunderea lor pentru avîntul producției agricole.

Odată cu îmbunătățirea activității S.M.T.-urilor, trebuie îndreptată în mod serios politica tehnică a ministerelor noastre agricole, precum și a Ministerului Construcției de Tractoare și de Mașini Agricole. Conducătorii acestor ministere pornesc de la premiza că pe întregul teritoriu uriaș al țării trebuie folosite aceleași tractoare, combine, unelte pentru lucrarea solului. Pentru regiunea Kuban cu întinderile sale de stepă și pentru secătura mică din nord-vest sau din republicile baltice se fabrică aceleași tractoare grele pe șenile, combine remorcate și autopropulsate. Acest lucru însă nu este just. A sosit timpul când trebuie elaborat un sistem de mașini ținînd seama de particularitățile zonelor principale ale țării.

În perioada dinaintea de război și în primii ani de după război în regiunile de nord-vest, precum și în alte regiuni au fost folosite cu mult succes tractoare cu roți. În ultimul timp producția tractoarelor cu roți a scăzut mult. Or, avem nevoie de tractoare cu roți cel puțin în egală măsură, dacă nu chiar mai mult, decît de tractoare pe șenile, și îndeosebi de tractoare cu roți de cauciuc care sînt ușor de manevrat.

Producția și îndeosebi exploatarea și reparația lor este mai simplă și mai ieftină.

În cel de-al 6-lea plan cincinal trebuie să trecem în întregime la unelte suspendate pentru lucrarea solului și pentru alte scopuri în agricultură. Pentru uneltele-remorcate care nu pot fi suspendate (de pildă, pluguri grele), uzinele trebuie să proiecteze și să fabrice dispozitive speciale care să permită tractoristului să lucreze fără să recurgă la ajutorul unui muncitor de la mașină-remorcată. Trezirea la unelte suspendate va permite eliberarea a sute de mii de muncitori de la mașini-remorcate, reducerea cu 40—50 la sută a consumului de metal pentru fabricarea mașinilor, reducerea consumului de combustibil și ridicarea productivității muncii.

Este extrem de important să se urmărească producția de mașini pentru stringerea comparativității a recoltelor, pentru ca în principalele regiuni cerealiere să se poată trece în ani următori la recoltarea prin alegere a grinelor.

Trebuie să acordăm o deosebită atenție electricității colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor — principala condiție a mecanizării agriculturii. Noi nu am trecut încă la îndeplinirea acestei sarcini, așa cum trebuie, cu amploarea unei sarcini de stat. Mai mult, a existat o atitudine nejustă față de electrificarea colhozurilor și sovhozurilor. Chiar și acolo unde aceasta este avantajos din punct de vedere economic și nu prezintă dificultăți tehnice, nu se permitea conectarea colhozurilor și sovhozurilor la sistemele energetice. Este necesar ca toți lucrătorii noștri să considere electrificarea colhozurilor și sovhozurilor drept parte integrantă a marelui plan de electrificare a țării.

Cînd Lenin a vorbit despre necesitatea de a împinzi țara cu centrale electrice, el a avut în vedere nu numai marile sisteme energetice de stat, ci și construirea unei largi rețele de stațiuni electrice sătești. Pe ce cale trebuie rezolvată această sarcină? În prezent, colhozurile și sovhozurile construiesc singure stațiuni mici, dar nu au totdeauna posibilitatea de a rezolva just din punct de vedere tehnic problema electrificării producției. Este necesar să se desfășoare construirea unor centrale intercolhozice, raionale sau chiar interraionale. Trebuie elaborate proiecte de centrale electrice tip, ținînd seama de particularitățile tuturor sau tuturor zone ale țării. Unele centrale, situate în apropierea unor zăcăminte de gaze naturale, pot funcționa cu combustibil gazos, altele — cu turbă, iar altele — cu huiță sau lignit. Acolo unde există însă resurse hidroenergetice trebuie construite, fără îndoială, hidrocentrale.

Se pune întrebarea: cine și cu ce fonduri trebuie să construiască astfel de centrale? Ar fi just să se stabilească ca aceste centrale să fie construite de organizațiile republicane, cu fondurile colhozurilor, pe bază de cooperare. Iar în planurile de stat trebuie prevăzută asigurarea centralelor intercolhozice, raionale și interraionale cu combustibil și alte materiale.

În prezent nu putem fixa termenii pentru încheierea lucrărilor de electrificare a agriculturii. Comitetul de Stat al Planificării și minișterele de resort au obligația de a studia în amănunt această problemă, de a primi din partea republicilor și regiunilor propuneri concrete și pe baza acestora, de a elabora și supune spre examinare guvernului un plan de ansamblu de electrificare a colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor.

4. Dezvoltarea producției sovhozurilor

Rezolvînd sarcinile urgente ale avîntului continuu al agriculturii, trebuie să acordăm o deosebită atenție dezvoltării sovhozurilor, care reprezintă cea mai înaltă formă de organizare a agriculturii socialiste.

Comitetul Central al partidului a adoptat o serie de măsuri importante pentru întărirea sovhozurilor vechi și construirea de sovhozuri noi. În ultimii doi ani au fost create 581 de noi sovhozuri mari, dintre care pe pămînturile întinse 425 de sovhozuri; suprafețele arabile ale sovhozurilor Ministerului Sovhozurilor al U.R.S.S. au sporit cu 10,5 milioane de hectare și în 1955 au reprezentat 24,5 milioane de hectare, suprafețele însăși înalte cu culturi cerealiere sporind de 2,4 ori. Ca urmare a acestui fapt, statul capătă în prezent din partea sovhozurilor cu mult mai multe cereale decît în 1950. Sovhozurile au mărit considerabil livrările de produse animale, carloti și legume.

În prezent, paralel cu sporirea producției de cereale, în sovhozuri trebuie desfășurată mai larg producția de bumbac, sfeclă de zahăr și de alte culturi agricole. Trebuie dezvoltate sovhozurile care se ocupă cu creșterea animalelor, în special cele care se ocupă cu creșterea oilor, pe pămînturile nevalorificate care prin călătoria lor sînt puțin potrivite pentru cultivarea cerealelor și a altor culturi, însă sînt intru totul potrivite pentru creșterea animalelor. Este indicat să se revizuiască sistemul de planificare în sovhozuri, ținînd la baza planului producția de produse la suta de hectare de teren, ținîndu-se seama de particularitățile zonale. Aceasta va pune pe o bază mai reală sarcina reducerii prețului de cost al producției sovhozice și a transformării fiecărui sovhoz într-o întreprindere de înaltă rentabilitate.

5. Producția de semințe — verigă importantă în dezvoltarea agriculturii

Producția de semințe este o verigă importantă în dezvoltarea agriculturii. Producția de semințe este neglijată la noi, deși s-ar părea că în condițiile marii gospodării organizate nu este chiar atât de greu de rezolvat această sarcină. Și dacă ea nu este rezolvată, acest lucru se datorează numai subaprecierii acestei probleme de către lucrătorii din agricultură.

E timpul să se înțeleagă că fără o organizare justă a producției de semințe, recolta la hectar a culturilor agricole nu poate fi ridicată la nivelul cuvenit. Această problemă trebuie să fie rezolvată. Și ea poate fi rezolvată rapid prin concentrarea producției de semințe în primul rînd în sovhozurile frunțate și prin îmbunătățirea activității gospodăriei raionale care se ocupă cu producția de semințe. Fiecărui sovhoz și fiecărei gospodării raionale pentru producția de semințe trebuie să i se încredințeze o anumită zonă, în care să răspundă pentru felul în care se produc semințele pentru aprovizionarea cu semințe a colhozurilor din împrejurimi.

Va trebui să insist în mod deosebit asupra producției semințelor hibride de porumb. În acest domeniu, agricultura țării noastre are a rămas în urma unei serii de țări și aceasta nu pentru că lucrătorii din agricultură nu ar fi înțeles importanța hibridizării. Oamenii noștri de știință și gospodărie frunțate se ocupă de muncă de obținerea de semințe hibride; avem exemplare admirabile de hibridi. Totuși, organele agricole nu au organizat cum trebuie această muncă și de aceea sînt nevoiți să cumpărăm semințe hibride de porumb din S.U.A. După război, americanii au trecut la însăși producția de semințe hibride de porumb în țara noastră. Rezultatul a fost că recolta de porumb a crescut în S.U.A. de la 15 la 25—27 de chintale boabe la hectar. În S.U.A. există societăți speciale pentru producția de semințe. Acestea produc semințe hibride pentru anumite zone — cultivă porumbul, îl recoltează, îl usucă, sortează semințele după mărime și formă, le ambalează în saci și le vind fermierilor. Acesta este o experiență bună și este indicat s-o folosim.

Sarcina este de a îmbunătăți munca de selecționare, de a organiza pe scară largă producția de semințe hibride de porumb, de a crea fabrici pentru pregătirea unor astfel de semințe, de a repartiza în acest scop mijloace tehnice, cadre, într-un cuvînt, de a rezolva problema obținerii de semințe hibride de porumb.

6. Construcțiile în colhozuri

Tovarăși! A devenit arzătoare necesitatea de a se atrage atenția organizațiilor de partid și sovietice asupra problemelor construcției la sate. Știm cu toții că înnoirea economică și culturală a satului, care a dăinuit timp de veacuri, rezultatele distrugerilor din perioada ultimului război, se resimt încă puternic. Mai avem mult de făcut pentru a îmbunătăți serios condițiile de locuit și de trai ale colhoznicilor, dintre care o mare parte locuiesc în case lipsite de confort. Nu ne putem de asemenea împăca cu o altă mînenie a trecutului ca lipsa de drumuri pe foarte mari întinderi în numeroase raioane sătești. Fieșle că interese dezvoltării producției trebuie să stea întotdeauna pe primul plan. Totodată, pe baza creșterii producției, pe baza dezvoltării gospodăriei obștești a colhozurilor, se creează condiții favorabile pentru desfășurarea construcției de case de locuit și așezămintele de cultură. Astăzi, avem mii de colhozuri care au obținut importante succese economice, care au venituri mari. Aceste colhozuri nu numai că pot desfășura în primul rînd construcția de clădiri obștești colhoznice, grădinițe de copii, case de naștere, cluburi, băi, cîmine pentru colhoznicii bătrîni, brutării — dar pot acorda de asemenea un ajutor serios colhoznicilor în construirea de case de locuit, în îmbunătățirea condițiilor de locuit.

Construcția de case de locuit trebuie să se desfășoare cu mijloacele colhoznicilor înșiși. Veniturile a zeci și sute de mii de familii de colhoznici le îngăduie acum să aibă case frumoase, confortabile, dar nu întotdeauna colhoznicul poate s-o scoată la capăt cu construirea unei case proprii, în special cu obținerea de materiale de construcție. Este necesar deci ca colhoznicii să fie ajutați să-și organizeze chiar în sat producția de materiale de construcție. La rîndul lor și activiștii raionali sînt chemați să organizeze producția de materiale de construcție la un nivel tehnic mai înalt. Atunci, materialele vor fi mai bune, mai ieftine, și în special în cantitate mai mare. Trebuie să folosim posibilitățile noastre și să construim case asamblate pe bază de proiecte tip.

Se pune întrebarea: cum să fie plătită construcția caselor? În această problemă sînt posibile diferite variante. În primul rînd, colhoznicii, care doresc să-și construiască sau să-și cumpere o casă, pot aloca o anumită parte din banii primii pentru zilele-muncii. Din aceste sume poate fi creat un fond special. Vărsămintele colhoznicilor trebuie să fie depuse la bancă fără drept de a fi folosite în alte scopuri decît construirea de case de locuit. Aceasta este o cale. Altă cale este ca colhozurile care s-au asigurat cu construcții gospodărești și cu instituții social-culturale pentru nevoile obștești să rezerve o anumită sumă din veniturile lor pentru construirea de case de locuit. Bineînțeles că acest lucru trebuie făcut cu consimțămîntul colhoznicilor, cu aprobarea adunării generale. Din fondurile alocate, colhozul va construi case pentru colhoznicii. După aceea, colhoznicul, în decurs de cinci sau zece ani, în funcție de condițiile concrete, va trebui să plătească colhozului valoarea totală a casei. În sfîrșit, poate exista și o treia formă de construire de case — din fonduri mixte. Pe de o parte, colhozul alocă un credit din care se acordă împrumuturi colhoznicilor pentru construirea de case, iar pe de altă parte colhoznicul adaugă la acest împrumut o anumită sumă din fondurile proprii. Este de la sine înțeles că casele pot și trebuie să difere ca cost, mărime și plan.

Cum să se organizeze construcțiile? Trebuie să se recomande colhozurilor să creeze brigăzi de construcție, calificate, ele trebuie înzestrate cu utilajul și uneltele necesare, pentru a face mai productivă munca constructorilor colhoznici. Acolo unde este posibil ar trebui să existe organizații de construcție colhoznice raionale, cărora colhozurile să le repartizeze un anumit număr de constructori pe profesii. Aceasta va permite să se mecanizeze lucrările de construcție pe o scară mai largă, să se construiască mai repede și cu mai puține cheltuieli case de locuit și alte clădiri. Bine înțeles, o astfel de organizație de construcție trebuie să fie finanțată din fondurile colhozurilor. Aceasta este o organizație colhoznică la care colhozurile contribuie cu o cotă parte. Stăpînii ei sînt colhozurile. Statul, prin comitetul executiv al sovietului raional, nu face decît să ajute colhozurile să conducă această organizație.

Cîteva cuvinte despre producția de cărămizi și olane. Această problemă trebuie să o rezolve colhoznicii înșiși. Acolo unde există condiții, unde colhoznicii pot face singuri față, producția de cărămizi și olane poate să fie organizată direct în colhoz. În unele cazuri este indicat să se creeze fabrici colhoznice și intercolhoznice. Ministerul Agriculturii, Consiliile de Miniștri ale republicilor unionale și autonome, comitele executive ale sovietelor regionale și raionale sînt obligate să ajute colhozurile să organizeze lucrările de construcții, să planifice just amenajarea satelor, să elaboreze proiecte de tip de case de locuit și de alte clădiri. Deosebit de necesar este ajutorul pentru producția de articole sanitare, de articole de fierărie, pentru confecționarea cercevelor de ferestre și tucurilor de uș. Este imperios necesar să se construiască case de

locuit pentru colhoznici, deoarece acest lucru este indisolubil legat de avîntul continuu al producției noastre agricole, de ridicarea nivelului material și cultural de trai al milioanele de colhoznici.

7. Să ridicăm nivelul conducerii agriculturii

Tovarăși! Acum, cînd la noi s-au creat premisele materiale și organizatorice pentru un avînt considerabil al agriculturii, totul depinde de conducerea justă, de priceerea organelor de partid, sovietice și agricole, ca printr-o activitate organizatorică perseverentă să asigure îndeplinirea hotărîrilor luate de partid.

În orice zonă a Uniunii Sovietice, în condiții climatice și pedologice egale, există și colhozuri frunțate, și mijlocii, și rămase în urmă. Așadar, este vorba de nivelul conducerii gospodăriei, în primul rînd de selecționarea președinților colhozurilor, a șefilor de brigăzi, a agronomilor și zootehnicienilor, a directorilor S.M.T.-urilor și sovhozurilor, precum și a celorlalți lucrători, chemați să fie organizatorii producției agricole. De aceea selecționarea cadrelor, îmbunătățirea muncii de conducere — iată ce hotărăște acum avîntul continuu al agriculturii socialiste.

Interesele dezvoltării cu succes a agriculturii noastre reclamă o îmbunătățire hotărâtă a muncii organelor agricole, centrale și locale. Aparatul nostru sovietic trebuie să fie legat prin toate liberele de producție, să-și subordoneze munca intereselor producției. Corespunde acestor cerințe structura organizatorică și activitatea practică a Ministerelor Agriculturii, Sovhozurilor și Colectărilor? Nu. Nu corespunde. Această structură este încă greoaie și birocratică. Nu avem nevoie la centru de un aparat care să se substituie organelor locale.

Ce funcții trebuie deci să îndeplinească în actualele condiții minișterele agricole?

Planificarea de perspectivă, finanțarea și aprovizionarea, controlul de stat asupra îndeplinirii sarcinilor trasate de guvern. O sarcină din cele mai importante ale Ministerului Agriculturii și Ministerului Sovhozurilor este studierea și popularizarea experienței înaintate, introducerea în producție a celor mai noi realizări ale științei. Pentru îndeplinirea acestor funcții minișterele trebuie să aibă un aparat restrîns, dar cu o înaltă calificare. De aici decurge sarcina de a reduce și simplifica la maximum acest aparat, de a-l pune în concordanță cu situația schimbată.

Cum stau lucrurile cu aparatul de colectare? La noi pentru fiecare colhoz există cîțiva reprezentanți pentru colectarea diferitelor feluri de produse. Sînt ei necesari? Nu, nu sînt necesari. În statul nostru socialist totul este determinat de planuri pe care colhozurile și sovhozurile le îndeplinesc la timp, fără a mai aștepta ca acest lucru să le fie amintit de colectori. De aceea funcțiile Ministerului Colectărilor ar trebui limitate la problemele dezvoltării rețelei de elevatoare și a industriei morăritului, ale depozitării și recepționării cerealelor și altor produse. Cîț despre conducerea operativă a colectărilor, ea trebuie încredințată S.M.T.-urilor, iar sutele de mii de colectori trebuie folosiți în producție.

CREȘTEREA BUNEI STĂRI MATERIALE ȘI A NIVELULUI CULTURAL AL POPORULUI SOVIETIC

Tovarăși! Pe baza dezvoltării industriei și agriculturii a avut loc o creștere neînțetată a nivelului de trai al poporului sovietic. În anii celui de-al 5-lea plan cincinal venitul național al U.R.S.S. — și se știe doar că trei sferturi din acest venit sînt folosite la noi pentru satisfacerea nevoilor personale ale populației — a sporit cu 68 la sută. Salariul real al muncitorilor și funcționarilor a sporit în această perioadă cu 39 la sută, iar veniturile reale ale colhoznicilor — cu 50 la sută. În decursul acestui cincinal statul a cheltuit 689 de miliarde de ruble pentru ajutoare pe linia asigurărilor sociale, pentru plata concediilor pentru muncitori și funcționari, pentru trimiterea gratuită și cu preț redus în case de odihnă și sanatorii, pentru pensii, asistență medicală, burse pentru studenți etc.

Pe baza dezvoltării economiei socialiste, a crescut an de an volumul consumului popular. În 1955 s-au vîndut populației, prin rețeaua comercială de stat și cooperatistă, de 1,9 ori mai multe mărfuri decît în 1950.

Voi cita unele date care ilustrează creșterea volumului de mărfuri vîndute populației prin comerțul de stat și cooperatist (în procente față de 1950):

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
Carne și produse de carne	100	120	124	171	206	220
Pește și preparate de pește	100	112	128	137	162	185
Unt	100	107	110	150	160	158
Ulei vegetal	100	135	170	182	222	222
Îmbrăcăminte și lenjerie	100	107	115	151	182	198
Încălțăminte	100	108	118	150	163	168
Mobilă	100	142	154	201	272	307

A crescut mult vînzarea zahărului, a țesăturilor de mătase și de bumbac, a ceasornicelor, mașinilor de cusut și altor mărfuri.

A crescut simțitor vînzarea articolelor de uz cultural și social — aparate de radio, televizoare, instrumente muzicale, biciclete și alte articole. Oamenii sovietici au început să se hrănească și să se îmbrace mai bine, să-și satisfacă într-o măsură și mai mare cerințele culturale.

Ridicarea bunei stări materiale a oamenilor muncii explică și faptul că în anii celui de-al 5-lea cincinal populația țării noastre a crescut cu 16.300.000 de oameni.

1. Să satisfacem într-o măsură mai deplină nevoile materiale crescînde ale poporului

Toate acestea constituie succese importante. Noi trebuie însă să pornim nu numai de la o comparație cu anii trecuți, ci mai ales — de la nevoile materiale și culturale mereu crescînde ale poporului. Dacă privim lucrurile din acest punct de vedere, trebuie spus că nu există încă la noi o deplină abundență de obiecte de consum, nu s'nt încă destule locuințe, nu au fost încă rezolvate numeroase probleme serioase legate de ridicarea bunei stări materiale a oamenilor muncii.

Nu putem desigur să nu ținem seama de faptul că pînă la Revoluția din Octombrie țara noastră era înapoiată din punct de vedere economic, avînd o industrie slab dezvoltată și o agricultură primitivă. În decursul celor 38 de ani ai existenței sale, statul sovietic a trebuit să treacă prin două războaie care au pricinuit pierderi incalculabile economiei naționale și secerarea a multor milioane de vieți omenești.

De aceea, cu toate că bună starea materială a poporului nostru a crescut mult, partidul comunist și guvernul sovietic mai au multe de făcut pentru a ridica nivelul de trai al populației la o înălțime care să corespundă posibilităților orînduirii socialiste și nevoilor mereu crescînde ale oamenilor sovietici.

În ultimii ani, Comitetul Central a luat o serie de măsuri pentru ridicarea continuă a bunei stări a poporului. Totuși, producția a numeroase articole alimentare și industriale importante continuă încă să rămîna la noi în urmă față de cererea crescîndă. Unele orașe și localități sînt pînă în prezent aprovizionate în măsură insuficientă cu produse alimentare ca, de pildă, carne, lapte, unt, fructe, iar în unele cazuri se întîmplă chiar deficiențe în aprovizionarea populației cu unele mărfuri industriale de calitate superioară. Într-o anumită măsură aceasta se explică prin nepriecurile organizațiilor noastre comerciale; cauza principală este însă volumul insuficient al producției. Sarcina constă în aceea ca, sprijinindu-se pe creșterea cu precădere a industriei grele, să obținem un avînt puternic al agriculturii, să facem să se devolve în ritm mai rapid industria ușoară și alimentară.

Tovarăși! În proiectul de Directive cu privire la cel de-al 6-lea cincinal este trasată sarcina de a obține o mărime a salariului real al muncitorilor și funcționarilor cu aproximativ 30%, iar a veniturilor colhoznicilor — cu cel puțin 40%.

La îndeplinirea sarcinii ridicării continue a bunei stări materiale a poporului vor contribui o serie de măsuri trasate în ultimul timp de Comitetul Central al partidului.

Recent, Comitetul Central al partidului și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. au dat dispoziții să se pregătească un proiect de hotărîre cu privire la majorarea salariilor categoriilor de lucrători cu salarii mici. Această majorare a salariilor trebuie să fie îndeplinită paralel cu aplicarea măsurilor generale pentru reglementarea salariilor muncitorilor și funcționarilor din diferitele ramuri ale economiei. Totodată trebuie să fie asigurat un raport just în ceea ce pri-

În prezent statul nostru socialist are posibilitatea deplină de a asigura toate sectoarele agriculturii cu cadre avînd o înaltă calificare. În anul 1955 în agricultură au lucrat peste 400.000 de specialiști cu studii superioare și medii speciale. La planificarea pregătirii cadrelor trebuie să avem în vedere că într-un viitor apropiat în fruntea brigăzilor de cîmp și de tractoare trebuie puși agronomi și mecanici, iar la conducerea fermelor de creștere a animalelor — zootehnicieni.

Pentru a îmbunătăți serios conducerea agriculturii, atenția cadrelor noastre trebuie aținută asupra problemelor economice, asupra reducerii volumului de muncă cheltuit în producție. Adresîndu-se conducătorilor, V. I. Lenin a spus încă în primii ani ai Puterii Sovietice: „Învațați să socotiți. Dacă acest lucru a fost important în momentul nașterii statului nostru, el este de o sută de ori mai important acum, cînd rezolvăm sarcina de a ajunge din urmă și a întrece principalele țări capitaliste în ceea ce privește producția pe cap de locuitor.

Datele de care dispunem arată că în țara noastră pentru producția unui chintal de lapte și carne se cheltuiește mult mai multă muncă decît în S.U.A. Ca urmare, în agricultura U.R.S.S. sînt ocupați mai mulți oameni decît în S.U.A. Desigur, noi nu putem urma orbește exemplul american, căci acolo un om se îmbogățește pe seama ruinării altuia. Este suficient să amintim că în perioada 1940-1954, adică în 14 ani, aproximativ 1.300.000 de fermieri din S.U.A. s-au ruinat, și-au pierdut pămînturile și, împreună cu familiile, au pornit spre orașe pentru a găsi de lucru în industrie, sau au devenit „fermierii rătăcitori” care se mută dintr-un stat într-altul, în căutarea de adăpost și hrană. Potrivit datelor recensămintelor agricole, numai în ultimii 4 ani numărul fermelor din S.U.A. a scăzut cu 600.000. Marele fermier este proprietar al unei întreprinderi capitaliste, el consideră brațele de muncă ca un izvor de profituri. Dacă un muncitor își pierde sănătatea, dacă nu mai este capabil să dea profit maxim, capitalul îl aruncă în stradă.

Altfel stau lucrurile la noi. Colhozul este o gospodărie cooperatistă. Aici toți colhoznicii sînt stăpîni, membri cu drepturi egale ai artelului agricol, ei înșiși își repartizează munca între ei. Și aceasta este cît se poate de firesc. În societatea noastră socialistă totul este îndreptat spre satisfacerea nevoilor crescînde ale omului. Colhoznicii nu vor părăsi pe acela care nu poate lucra din plin. De aceea, chiar și atunci cînd cheltuielile de muncă la o unitate de produs vor fi la noi mai mici decît cele din S.U.A. — și noi vom obține aceasta — numărul locuitorilor din U.R.S.S. care se ocupă cu agricultura va fi probabil ceva mai mare decît în agricultura din S.U.A. Cu toate acestea, trebuie să spunem că nu folosim încă destul de productiv forța de muncă. De aceea trebuie să apreciem critic munca noastră, să folosim tot ce este util din experiența țărilor străine.

În urma îndeplinirii măsurilor în domeniul agriculturii, tratate de partid, în țara noastră s-au creat toate condițiile pentru a se mări în timpul cel mai scurt producția agricolă în proporții care să satisfacă nevoile crescînde ale țării.

Puțem fi siguri că oamenii sovietici în frunte cu partidul comunist vor îndeplini cu cinste această sarcină de importanță vitală (Aplauze prelungite).

vește nivelul de salarizare a diferitelor grupuri de muncitori potrivit cu calificarea lor și greutatea muncii.

Trebuie spus că în sistemul salarizării și în ceea ce privește stabilirea categoriilor de salarizare există multe deficiențe și confuzii. Minișterele, departamentele și sindicatele nu s-au ocupat cum se cuvine de aceste probleme și au dat dovadă în această privință de multă neglijență. Sînt destul de frecvente cazurile de nivelare a salariilor. Se întîmplă însă ca aceeași muncă să fie plătită diferit în diferite departamente și chiar în cadrul aceluiași departament. Alături de lucrătorii cu salarii mici există o categorie de lucrători — mică, ce-i drept — la a căror salarizare se fac exagerări cu nimic justificate.

În țara noastră slă o sarcină politică și economică importantă — aceea de a face ordinea cuvenită în retribuția muncii. Trebuie să se aplice consecvent principiul cointeresei materiale personale a lucrătorilor, ținînd minte că înfăptuirea acestui principiu constituie o condiție foarte importantă pentru creșterea neînțetată a producției. Lenin ne-a învățat: „Oricum ramură mare a economiei noastre trebuie să se bazeze pe cointeresele personală”. (Lenin, Opere, vol. 33, pag. 47).

Trebuie îmbunătățite și perfecționate cu perseverență formele de salarizare în toate ramurile economiei, să facem ca salarizarea să fie în funcție directă de cantitatea și calitatea muncii fiecărui lucrător și să folosim din plin prghița puternică a cointeresei materiale pentru ridicarea productivității muncii. În ceea ce privește inginerii, tehnicienii și conducătorii din economie, și la ei o parte a salariului trebuie să depindă strict de indicii principali ai muncii scetiei, întreprinderii, ramurii industriale, colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor. Acest mod de salarizare va corespunde principiilor socialiste ale salarizării după muncă. Justa rezolvare a acestei probleme va contribui la ridicarea continuă a producției și bunei stări a poporului nostru.

Tovarăși! Comitetul Central al partidului consideră că avem posibilități mari ne permit să revenim la o problemă de o însemnătate primordială ca cea a reducerii duratei zilei de muncă. (Aplauze prelungite).

Multe generații ale clasei muncitoare au luptat în condițiile sistemului capitalist pentru reducerea zilei de muncă. Lozincă zilei de muncă de opt ore a fost proclamată încă în 1866 la Congresul Internațional I-a de Karl Marx, întemeietorul comunismului științific, marele înfăptuitor al clasei muncitoare. Introducerea zilei de muncă de opt ore a fost o revendicare cupr

Continuarea Raportului tovarășului N. S. Hrușciiov

(Urmare din pag. 6-a)

Să începem măcar cu ceea ce în mărimea pensilor există o discordanță inadmisibilă. Pentru o serie de categorii de pensionari a fost stabilită o pensie mică, în timp ce unele persoane, inclusiv oameni ași de muncă, care nu sînt încă bătrîni, primesc pensii mari.

Este adevărat că la noi există mulți tovarăși care, avînd dreptul la pensie, nu doresc să părăsească lupta activă pentru cauza partidului nostru. În această privință poate fi dat ca exemplu comunistul tov. Orlovski care lucrează în prezent ca președinte al colhozului „Rasvet” din RSS Bielorusă.

Tov. Orlovski a fost mult ani în serviciul militar. În timpul războiului el a luptat vitejește împotriva dușmanilor. Pentru vitejia și curajul lui i s-a decernat titlul de Erou al Uniunii Sovietice. În timpul războiului el a pierdut o mîină și a fost trecut în rezervă cu gradul de locotenent-colonel. I s-a fixat după merit o pensie cu care ar fi putut să trăiască bine. Dar, în calitate de comunist, el nu s-a împăcat cu situația de pensionar, s-a dus la comitetul regional de partid și a cerut să i se dea de lucru într-un sector de luptă — și fi trimis ca președinte de colhoz. El a fost recomandat ca președinte al colhozului „Rasvet”. Tov. Orlovski s-a apucat cu entuziasm de muncă și, sub conducerea lui, colhozul a trecut din rîndul gospodăriilor codăse în rîndul gospodăriilor frunțase. Acum acest colhoz este vestit în întreaga Uniune Sovietică, lată un exemplu de adevărat patriot comunist. (Aplauze prelungite).

Comitetul Central al partidului și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. iau măsuri pentru reglementarea problemei pensilor în așa fel încît categoriile mici de pensii să fie mărite simțitor, iar pensile înjustificate de mari să fie întrucuiva reduse. (Aplauze).

În viitorul cel mai apropiat se va supune aprobării Sovietului Suprem al U.R.S.S. un proiect de lege unic pentru întreaga Uniune cu privire la pensii, care va aduce o îmbunătățire radicală în situația pensilor. (Aplauze prelungite).

Este necesar să sporim grijă pentru asigurarea cetățenilor bătrîni care sînt singuri sau care din anumite motive nu pot trăi în sinul unei familii, să se construiască pentru ei case, unde aceștia oameni care au muncit cîntîni în viața lor să petreacă o bătrînețe cu adevărat liniștită și asigurată. (Aplauze). Pentru construirea unor astfel de case pot fi folosite loturi corespunzătoare în regiuni pitorești. Trebuie să se prevadă de asemenea lărgirea rețelei de case de invazii și în același timp să se îmbunătățească din toate punctele de vedere plasarea în cîmpul muncii a invalizilor care pot presta o muncă socialmente utilă fără ca sănătatea lor să sufere.

Comitetul Central al partidului comunist își exprimă profunda sa convingere că poporul sovietic — popor constructor — va răspunde la aceste măsuri ale partidului și guvernului printr-un noi și puternic avînt în muncă, în toate ramurile economice, sociale, deoarece numai pe baza creșterii neîntreprinse a producției și ridicării productivității muncii va spori avîntul social, va fi redusă ziua de muncă și va crește neîncetată bună starea poporului. (Aplauze prelungite).

Toate aceste măsuri vor necesita, înțelegem, fonduri însemnate. De unde să luăm oare aceste fonduri? Va trebui în primul rînd să folosim o parte din fondurile acumulate în economia națională pe baza creșterii productivității muncii, a aplicării cu strictețe a regulimului de economii, a lichidării tuturor cheltuielilor inutile, a reducerii continue a aparatului administrativ și de conducere.

S-ar putea să fie indicat să folosim pentru aceasta și o parte din fondurile care sînt destinate anterior acoperirii cheltuielilor statului în legătură cu reducerea prețurilor cu amănuntul. De aceea, ar trebui să se ia în amîndouă măsuri de reducere a prețurilor în proporții mai mici decît în trecut, pentru ca o parte din fondurile planificate pentru reducerea prețurilor să fie îndreptată spre înfăptuirea măsurilor sus-menționate. (Aplauze).

Partidul consideră că una din sarcinile sale importante este îmbunătățirea radicală a condițiilor de locuit ale oamenilor muncii. Voi, tovarăși, știți ce pagube uriașe a adus războiul țării noastre. Statul a trebuit să cheltuiască sume uriașe pentru refacerea fondului de locuințe distrus. Alocațiile pentru construcția de locuințe se măresc an de an. Astfel, de pildă, în cincinalul trecut investițiile în construcția de locuințe de către stat au fost de aproape 100 de miliarde de ruble, adică de 2,2 ori mai mari decît în cel de-al 5-lea cincinal.

S-a făcut mult. Totuși ritmul construcției de locuințe rămîne serios în urmă față de dezvoltarea economiei naționale, față de creșterea orașelor, a centrelor industriale. Pe lângă aceasta multe ministere și departamente nu îndeplinesc în mod sistematic planurile construcției de locuințe. Nu ne mai putem împăca cu această situație scandalosă.

În cel de-al 6-lea cincinal, volumul construcției de locuințe în orașe trebuie mărit aproape de două ori în comparație cu cel de-al 5-lea cincinal. Urmează să se construiască cu fondurile de stat, alocate conform planului, case de locuit cu o suprafață totală de aproximativ 29.000.000 m.p.; numai în 1956 se vor construi aproximativ 2.000.000 m.p. Ritmul construcției de locuințe va crește an de an.

După cum știți și v-avăstă, Comitetul Central al partidului și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. au condamnat practica metodelor meșteșugărești și a exagerărilor în construcția de locuințe. Nu putem permite ca milioane de ruble să fie cheltuite pentru ornamentele absurde, de dragul gustului prost al unor arhitecți. Este o chestiune de onoare pentru arhitecții noștri să crezeze un stil arhitectonic socialist care trebuie să întîlnească tot ceea ce a acumulat mai bun în trecut gîndirea arhitectonică a omenirii și să se bizuie în același timp pe realizările cele mai înaintate ale arhitec-

turii sovietice. Este necesar ca clădirile construite să prezinte maximum de confort pentru om, ca ele să fie tratice, economice, frumoase.

Trebuie să îmbunătățim serios organizarea construcției de locuințe, să folosim în acest domeniu metode industriale. Experiența concentrării și comasării organizațiilor de construcții la început la Moscova, iar apoi la Leningrad și Kiev, a dat rezultate foarte bune. Această experiență trebuie răspîndită cu curaj și hotărîre și în celelalte republici și orașe, în diferitele ramuri ale economiei.

Problema îmbunătățirii condițiilor de locuit ale populației în orașe dintre cele mai mari ca, de pildă, Moscova, Leningrad, Kiev și altele, este legată într-o mare măsură de creșterea populației. În venirea de noi locuitori din alte regiuni ale țării. Exemplul Moscovei, unde în ultimii cinci ani s-a construită o populație a crescut aproape cu 300.000 de oameni numai prin venirea celor din alte părți, arată că de mare este această creștere a populației. În aceeași perioadă la Moscova s-au construit 4.305.000 de metri pătrați de suprafață locativă. Așa dar, rezultă că deși construcția de locuințe nu se desfășoară pe scară largă, totuși nevoia de locuințe nu se micșorează aproape deloc.

Se știe că în orașele noastre creșterea naturală a populației este foarte mare. În legătură cu aceasta se poate pune capăt practicii de a aduce în orașe brațe de muncă din alte părți, urmînd ca populația din orașele mari să satisfacă ea însăși nevoile sale de brațe de muncă. (Aplauze). Înăfăptuirea acestei sarcini nu prezintă greutăți. Într-un oraș mare nu se fac noi construcții industriale, iar în întreprinderile existente tehnica se dezvoltă rapid, tehnologia producției se perfecționează, productivitatea muncii crește neîntreprun. Dacă vom obține încetarea aflului de populație din alte regiuni în orașele mari, vom crea condițiile pentru a satisface mai rapid nevoia de locuințe a populației orașenești.

Este de asemenea de dorit să se descongioneze populația orașelor mari, construind în jurul unor centre ca Moscova, Leningrad, Kiev, Harkov și altele, mici așezări bine amenajate. Ele pot fi construite pe fondurile alocate pentru construcția de locuințe în aceste orașe. Aceasta înseamnă că vor trebui construite case bune, confortabile nu chiar pe teritoriul orașelor mari, ci la o oarecare depărtare de ele, că vor trebui create acolo asemenea condiții de locuit, încît oamenii să dorească să se mute acolo. În aceste așezări trebuie mutate unele întreprinderi, pentru ca oamenii muncii să poată lucra acolo.

Odată cu construcțiile înăfăptuite de stat, trebuie stimulată pe scară mai largă construcția de case individuale, muncitorii și funcționarii trebuie ajutați să-și construiască case proprii din economiile lor personale, trebuie sporite producția și vânzarea către populație a materialelor de construcție, a elementelor prefabricate complexe pentru case standard.

Nu se acordă destulă atenție nevoilor de trai zilnice ale populației. Pentru a îmbunătăți traiul familiilor sovietice trebuie mărită producția de mașini și articole care ușurează munca în gospodărie — aparate electrice de uz casnic, mașini de spălat, mașini de cusut, tensile de bucătărie perfecționate, urmîrindu-se totodată ieftinirea lor. Trebuie extinsă rețeaua combinatelor pentru deservirea populației, a spălătorilor, atelierelor de confecțiuni, atelierelor pentru reparația îmbrăcămintei și încălzimintei.

Un rol important în îmbunătățirea traiului oamenilor muncii revine alimentației publice. Prin îmbunătățirea alimentației publice, milioane de femei se vor putea elibera de multe griji casnice, vor avea mai multe posibilități să se ocupe cu o muncă socialmente utilă, să acorde mai multă atenție educației copiilor, ceea ce pentru noi este deosebit de important. De aceea, este necesar să obținem o lărgire simțitoare a rețelei alimentației publice.

În legătură cu aceasta trebuie să se acorde o atenție serioasă unei mai bune organizări a deservirii în cantine, bufete și restaurante, să se obțină reducerea diverselor cheltuieli de regie, îmbunătățirea calității și ieftinirea hranei, să se prepare în cantinătăi mai mari în cantine și restaurante diferite mîncăruri semifabricate pentru a fi vîndute populației, să se folosească mai deplin resursele locale, să se dezvolte gospodăriile auxiliare. Trebuie să se treacă mai hotărît la autoservire pentru ca înșiși consumatorii să-și ia mîncărurile comandate, să se introducă mai multe automații pentru servirea alimentelor. Într-un cuvînt, alimentația publică trebuie organizată în așa fel încît masele largi de oameni ai muncii să le fie mai convenabil să se folosească de cantine și bufete decît să cumpere alimentele și să-și prepare mîncarea acasă.

O bună organizare a alimentației publice în școli are o mare însemnătate pentru sănătatea tineretului, pentru îmbunătățirea calității studiului. Este necesar să se servească la dejun școlărilor o mîncare caldă și se dezvolte rețeaua bufetelor și cantinelor școlare. În viitorul apropiat trebuie rezolvată problema introducerii hranei gratuite și cu preț redus pentru copiii ai căror părinți au venituri mai mici. (Aplauze).

O sarcină importantă este îmbunătățirea continuă a ocrotirii sănătății. Succesele noastre în această privință sînt îndeosebi cunoscute. Dar și în acest domeniu există lipsuri mari, mai ales în mediul rural. Sintem datori ca în anii următorii să realizăm o extindere importantă a rețelei de instituții medicale și o îmbunătățire a activității lor.

În lupta dusă pentru ridicarea bună stării a poporului nu există sector unde să nu ne așteptăm o muncă vastă și care nu suferă înțirire. Însemnătatea excepțională a acestei munci nu mai trebuie să fie dovedită întrucît este vorba de interesele vitale ale poporului. Or, grijă pentru binele poporului întotdeauna a fost și va fi în centrul atenției partidului nostru și a guvernului sovietic. (Aplauze furtunoase, prelungite).

(Urmare Raportului în numărul viitor al ziarului)

Candidații în mijlocul alegătorilor

Cu gîndul la dezvoltarea viitoare a orașului

Botoșani era unul din orașele de regimul burghez-moșieresc — cu o industrie rudimentară, cu o înfățișare cenușie, monotona. Nici o perspectivă de dezvoltare nu se întrezărea pentru oraș pe vremea stăpînirii capitaliste. Ediliile de odinioară lăsauc cartierele în paragînă, mîrgîniindu-se să semene promisiuni în dreapta și-n stînga cu prilejul alegerilor.

Astăzi însă, încep să se vadă și în acest oraș roadele politicii de industrializare socialistă — a țării, pe care o ducе cu consecvență partidul nostru. Despre acest lucru au vorbit alegătorii din circumscripția electorală orașenească nr. 20 la înlînirea cu candidatul lor, tov. Ionel Terineanu. Ei au arătat că fabrica de confecții și tricotate „Republica”, uzinele textile „Moldova” au făcut din vechiul Botoșani, uitaț undeva în nordul Moldovei, un centru industrial. Afară de acestea au luat ființă cooperativile „1 Mai”, „Ciocanul”, „Muncitorul”, „7 Noiembrie”, „21 Decembrie” care produc bunuri de larg consum pentru oamenii muncii. Orașul cunoaște și o dezvoltare culturală. 5.000 de familii se bucură de foloasele radiofonice. În oraș există o Filarmonică de Stat, un teatru de pînăși, o casă de cultură, 4 cîmine culturale, iar în prezent se reconstruiește teatrul M. Eminescu.

La 11 martie eu voi vota pentru prima oară — a spus Maria Miron, care de curînd a împlinit 18 ani. Pentru noi, tinere-

vorbească de la sine. Și aceste realizări să le obținem în cinstea alegătorilor de deputați.”

Cele arătate de tovarășii Lehner sînt gîndurile multor muncitori ai fabricii a spus tov. Eugen Popper. Mulți au constatat că în fabrica Teba există posibilități de a realiza o producție mărită. Utilajul cu care este înzestrată fabrica poate fi folosit mai din plin, experiența frunțșilor mai larg extinsă. Avem capacitatea tehnică și multe posibilități pentru a obține o creștere simțitoare a productivității muncii. Vorbind despre candidații, numeroși alegători au arătat că este o muncitoare de ispravă, luptătoare de frunte pentru înfăptuirea sarcinilor tratate de cel de-al doilea Congres al partidului.

Niciunul altădată, au arătat citiva alegători, o femeie muncitoare n-ar fi putut nîzu să-și spună cuvîntul în conducerea fabricii obștești și cu atât mai puțin să fie aleasă deputat. Astăzi, candidații noștri a putea valorifica pricepera și spiritul ei gospodăresc și pe tîrîm obștească. De aceea, la 11 martie noi îi vom da votul nostru cu toată încrederea.

Tov. Elisabeta Barabăș a asigurat că ea muncii cu trageră de inimă ca să ducă la bun sfîrșit sarcinile ei, vor fi încredințate lui ale noului cînd trebuie să se dovedească că are puterea să-și înfăptuiască muncii mai frumose. Realizările noastre să

Prin muncă spornică spre noi succese

În după amiaza zilei de 14 februarie, la Casa alegătorului nr. 12 din Arad, tov. Elisabeta Barabăș, muncitoare la fabrica Teba și candidată în alegerea deputatului pentru așezările populare, a avut o consfătuire cu alegătorii din circumscripția electorală orașenească nr. 70. Discuția s-a purtat în special asupra problemelor legate de dezvoltarea acestei importante întreprinderi industriale, probleme care preocupă în mare măsură pe alegătorii, între care sînt numeroși muncitori. „Este firesc să discutăm și cu acest prilej despre fabrica noastră. Cînd vorbim despre viitor, ne gîndim întotdeauna cite mai sint de făcut pentru dezvoltarea acestei importante întreprinderi industriale și sintem siguri că vom reuși acest lucru, avînd la bază realizările pe care le-am obținut sub conducerea partidului în primul cincinal — a spus tov. Ema Lehner. Numai în ultimii ani s-a construit aci o filatură de bumbac înzestrată cu utilaj modern de înaltă tehnicitate. De asemenea, au intrat în funcțiune filatura de vîgogne și o nouă vopsitorie. Nu peste mult timp în locurile din împrejurimile fabricii se vor construi săli pentru mașini, un parc frumos și altele. Departe de noi gîndul de a ne culca pe lauri. Încă din primele luni ale noului cincinal trebuie dovedită că avem puterea să-și înfăptuiască muncii mai frumose. Realizările noastre să

adunări demonstrative, muncitorii răspund cu greva.

„Drepturile nu se cerșesc — îi învîtau comunistii — drepturile se cuceresc”. Cuvîntul partidului înfăcșura inimile, chema pe muncitori la acțiune împotriva jafului nerușinat al capitalizării, împotriva încercărilor de a transforma țara într-un pașalic al capitalului străin, într-un cap de pod al războiului antisovietic. În partid muncitorii au văzut pe cel mai credincios apărător al intereselor lor în partid muncitorii au văzut ultima forță revoluționară în stare să-și ducă pînă la capăt în marile bătălii de clasă.

Anul Nou, 1933, a adus muncitorilor istovii și vîlguții alte daruri ale guvernului și experților străini: a treia reducere a salariilor, un nou val de concedieri, o nouă avalanșă de biruri. Prim-ministrul țării a declarat: „Azi, cînd se discută la Geneva (e vorba de planul de jelture a bogățiilor țării noastre) și nimeri să se dea o dovadă că România face toate sforțările ca să realizeze economii cît mai simțitoare”. Pe cei ce nu puteau plăti impozitele, prim-ministrul îi îndemna textual „să se arunce în mare”.

În ziua aceea de 2 februarie sirena de la Grivița a sunat mai răscător ca de obicei. Incepuse greva. Se aplicase muncitorilor cerefășii a treia curbă de sacrificii: 12% din salariu.

Conduse de partid prin Comitetul Central de Acțiune pe țară al muncitorilor cerefășii — comitet care avea ca secretar pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dea — luptele cerefășilor au luat o mare amploare. Partidul a desfășurat o susținută activitate de organizare a muncitorilor, îmbinînd lupta pentru revendicările economice și împotriva exploataării cu lupta politică contra fascismului, contra pregătirii de război antisovietic, pentru pace. Greva s-a terminat cu victoria cerefășilor: cea mai mare parte din revendicări a fost acceptată.

Guvernul moșierilor și fabricanților sumpetea. Evenimentele încep să se succedă cu repeziune.

5 februarie 1933: guvernul trace prin parlament legea stării de asediu. Prin votarea acestei legi — a dat asigurări prim-ministrul — creditorii străini pot fi mai liniștiți.

12 februarie: sosește în țară Roger Auboin, galeuterul francez al Băncii Naționale.

13 februarie: se decretează dizolvarea tuturor organizațiilor muncitorești.

Pentru reducerea procentului de rebuturi

Din viața gazetelor de uzină

Ceea ce se impune atenției cititorului care aruncă o privire asupra ultimelor numere ale majorității gazetelor de uzină, e tocmai reflectarea largă a ecoului pe care l-au găsit în rîndul oamenilor muncii documentele celui de-al doilea Congres al partidului. Insușindu-și indicațiile cuprinse în ele, oamenii muncii analizează cu ochii mai pătrunzători problemele producției, activitatea lor la locul de muncă. În numeroase articole apărute în paginile acestor ziare, semnate de muncitorii, maistrii, tehnicieni sau ingineri siderurgiciști, constructori de mașini, de filatori și țesători, autorii atrag atenția asupra rezervei mari care mai există în fiecare întreprindere și care trebuie puse în valoare pentru creșterea producției și a productivității muncii, pentru reducerea procentului de cost și îmbunătățirea calității produselor.

Aceste probleme sînt tratate și în numerele din 17 ianuarie și 1 februarie ale ziarului „Timpuri Noi”, organ al organizației de partid, al comitetului de întreprindere și al direcțiilor uzinelor metalurgice „Mátyás Rákosi” din Capitală. În anii primului cincinal această uzină a obținut rezultate bune. Dezbătînd problema calității motoarelor, ziarul arată pe baza de fapte că „succese obținute nu au atîns încă nivelul calitativ necesar impus de înzestrarea uzinei cu o tehnică nouă, cîi și de exigența consumatorilor”. Analizînd cauzele acestor lipsuri, ziarul conchide că „disciplina tehnologică... și activitatea serviciului de control tehnic au fost nesatisfăcătoare”. Calitatea oroductelor a fost deseori neglijată și în cadrul întrecerii socialiste.

„Rezultatul întrecerii — spune strungarul Ion Butuc — a oglîndit întotdeauna numărul de ore realizat individual sau pe brigăzi, în schimb nu a oglîndit de loc sau insuficient calitatea produselor...”. Se semnalază de asemenea că lipsa unor scule, instrumente de măsurat de precizie, saboane etc. a dăunat calității produselor.

Problema rebuturilor de la turnătorie constituie de cîteva luni încoace obiectul unei anchete a ziarului „Timpuri Noi”. În cîteva numere consecutive inginerii, maistrii, muncitorii și controlorii, contribuind la lămurirea acestei probleme prin paginile gazetelor, au scos la iveală o serie de cauze ce determină menținerea unui procent ridicat de rebuturi, propunînd și măsuri pentru înlăturarea lor. După Congres, acțiunea a fost continuată de ziar.

„S-a văzut astfel — spune inginerul Vintilino Pascal, șeful secției metalurgice — că o parte din cauze sînt subiective și se datorează... neglijenței muncitorilor noștri, neglijenței în care s-au complăcut șefii de brigăzi și care a scăpat de cele mai multe ori și maistrilor”. La aceasta s-a adăugat „proasta funcționare a uscătoarelor, lipsa unor utilaje ca moară de bile, uscător de nisip, dezbătă-

tor mecanic”, de a căror procurare trebuia să se îngrijească conducerea uzinei.

Chiar în decursul acestei anchete — arată ziarul — în uzină s-au luat unele măsuri de ordin organizatoric și tehnic. Apoi, între comitetul sindical de secție și conducerea tehnico-administrativă s-a realizat o legătură mai strînsă. Aceasta a făcut ca șefii de echipe și responsabilii de brigăzi să colaboreze mai strîns cu organizațiile de grupe sindicale, să se ocupe împreună mai îndeaproape de muncitorii cu nivel profesional scăzut. „Exemplu — spune în articolul său tov. Petre Melinte, președintele comitetului sindical de secție — poate constitui echipa lov Marin S Ion, unde printr-o preocupare mai intensă a șefului de echipă în colaborare cu organizațiile de grupă sindicală, tov. Vișinescu Ion, tinerii merg la cursul de minim tehnic, iar calitatea lucrului sînd în centrul atenției, s-a reușit ca pe luna decembrie să scadă procentul de rebuturi cu 3%, față de noiembrie”. Pentru înlăturarea rebuturilor la piesele de înaltă tehnicitate, cum sînt cilindrii motorului Bolinder, ing. Pop Savin, membru în comitetul sindical de secție împreună cu conducerea turnătoriei, a stabilit o nouă metodă de turnare a cilindrilor acestui motor.

Prin aceasta se reduce rebuturile, crește productivitatea muncii și se reduce timpul de lucru pentru executarea formelor de turnare. În afară de aceasta, s-a organizat un curs de minim tehnic, unde tinerșii au fost înșeușenți în ajutor de tineri să-și însușească mai bine meseria de turnător. „Totuși — spune în continuare autorul — comitetul sindical de secție n-a făcut totul, deși posibilități avea, pentru a susține inițiativa pornită de ziarul de uzină în privința reducerii rebuturilor de la turnătorie”.

În primul rînd comunistii — cum arată Adam Georgescu, organizator de partid — și-au pus la inimă această problemă. Ei au obținut succese, care însă nu-i satisfac. De aceea, spune el, „sarcina principală a comunistilor trebuie s-o constituie lupta pentru calitate și reducerea rebuturilor, iar prin exemplul lor personal să mobilizeze în această privință întregul colectiv de muncitori și tehnicieni din turnătorie”.

În articolul său de concludii, ziarul arată ce măsuri ar mai trebui luate pentru a se obține rezultate și mai bune în lupta pentru lichidarea rebuturilor de la turnătorie. Printre acestea se numără extinderea turnării în coji și la tîrîna cîi mai multe repere, fixarea unor plafon admisibil de rebut la fiecare reper etc.

Inițiativa ziarului de a dezbate temeinic probleme concrete ale muncii din diferite secții ale uzinei s-a dovedit a fi fructuoasă. Ea trebuie folosită și pe viitor.

„Căci pentru bucurie au murit și pentru piine, pentru libertate și ceia ce iubim, eu ai iubit, și-au scos că și-au scum ca toate.

Poporul nostru, stăpîn pe țara și pe soarta sa, transformînd visul de ieri al unei vieti mai bune în realitate vie, construind socialismul. Și pe acest drum el pășește neabătut.

V SEBASTIAN

16 Februarie 1933

In anii cînd țara era scoasă la mezat

Acum 23 de ani, organele sîngeranului au descoperit, curînd și transportat în mare lăună în becurile prefecturii de poliție un ciudat corp delicat: o sirenă de fabrică, sirena de la Atelierele Grivița. Cu citiva timp înainte, la Londra, în oficiosul bancherilor și industriașilor din City apăruse un articol despre problemele petrolului românesc. Aparent, între această sirenă „subversivă” și acest articol cîi se poate de așezat din „Financial Times” pare greu de stabilit o vreo legătură. În de-finitiv, ce aveau de împărțit muncitorii de la Grivița și din alte fabrici, muncitorii despre care Alexandru Săbă spunea cu durere că „jac parate din categoria lucrurilor... că sînt tritați ca niște obiecte fără valoare”, cu respectabilii gentlemen din City? Ce aveau de împărțit nu numai cu ei, dar și cu industriașii francezi, bancherii americani, monopoliiștii germani, suedezi, belgieni? Aveau multe, din nefericire, de împărțit...

Să ne întoarcem cu 24 de ani în urmă...

Cuvîntul „criză”, domnilor!

Sintem în ultimele zile ale toamnei anului 1932. La cîrma țării venise un nou guvern, tot național-tărănist. Oamenii de afaceri occidentali erau satisfăcuți. Noul prim-ministru — asigura „Daily Telegraph” — este prieten al Marii Britanii. Era și prieten al odiosilor asasinii din Garda de fier, cărora le-a năsit intrarea în viața politică a țării... dar afacerile erau afaceri!

În momentul cînd la Paris se discutau ultimele amănunte ale Acordului Internațional al Petrolului, iar pe mările lacului Leman se punea la punct faimosul plan de prădare a țării noastre, rîmas în istorie sub numele de „Planul de la Geneva” — era nevoie de un guvern de mină forte, capabil să slujească cu devotament interesele capitaliștilor, amenințate de criza mondială.

România era în acea vreme pe pragul de a fi scoasă la mezat. Țara, zguduită de criză, trăia o catastrofă financiară fără precedent. Guvernul

umbrau cu pantofuza pe la băncile străine, doar doar, vor obține încă un împrumut. Eram un stat al mizeriei, al stat bancruț. Despre țara noastră, ca și despre alte țări dunărene, un ziar francez spunea cu ciocoiesc despre că „și expun delectat asemenei cerșitorilor care-și atează rînille la ușile bisericilor. Și cer împrumuturi cum ar cere alții de pomână”.

La Grivița, sirena chema ca de obicei muncitorii la lucru. Dar, cu fiecare zi, veneau tot mai puțini. Cu fiecare zi, alții muncitorii îngroșau marea armată a șomerilor. Guvernul cerea sacrificii... sacrificiile pe spatele casei muncitoare. Că doar nu era să se ceară moșierilor și fabricanților, care l-au trimis la cîrma țării. În 1931, — se aplicase prima curbă de sacrificii Salariile maselor muncitoare au scăzut cu 25—50% față de 1926. În 1932, Charles Rist, controlorul Băncii Naționale, a hotărît a doua curbă de sacrificii. Cu 200.000.000 lei au fost reduse cheltuielile prevăzute pentru salarii.

În același an, muncitorii li s-a su-pri-mat indemnizația de chirie și alocația de scumpete, a urmat apoi reducerea acordului, iar la sfîrșitul anului s-au tăiat primele. Ajunsesse un vin-zător de alune să cîștige mai mult decît un strungar sau montator cerefăș. Iceau muncitorii încovalați sub curbe, priveau buimăci pîlcu cu 40—50 lei, pe care-l ridicau la sfîrșitul lunii, intrau cu deznădejdea în priviri în casele lor înghețate, cu soții și copii halucinați de foame... Dar la Paris, la Londra, la New York se aprecia că nu s-au făcut suficiente sacrificii.

Pîinea neagră nu se mai găsea nicăieri. Brutarii făceau numai pîine albă că lă aducea profituri mai mari. Percepțiile deveniseră adevărate hale de vechituri scoase din casele muncitorilor și micilor meseriași cu lo-bă. Fabricile se închideau cu săptă-mînile pentru „inventar”. Invatătorii nu primeau salariile cu lunile. Țara era înfometată... iar un ministru cerea la „Luzana”:

— Pour moi, un chateaubriand seulement, mais bien rôti. (Pentru mine, doar un mușchi la grătar, dar bine fript). Și cu un zîmbet amabil către comensii:

— E criză, domnilor și țara ne cere sacrificii...
Cei care ne strîngeau de beregată

La Grivița, sirena chema ca de obicei muncitorii la lucru. Dar, cu fiecare zi, veneau tot mai puțini. Cu fiecare zi, alții muncitorii îngroșau marea armată a șomerilor. Guvernul cerea sacrificii... sacrificiile pe spatele casei muncitoare. Că doar nu era să se ceară moșierilor și fabricanților, care l-au trimis la cîrma țării. În 1931, — se aplicase prima curbă de sacrificii Salariile maselor muncitoare au scăzut cu 25—50% față de 1926. În 1932, Charles Rist, controlorul Băncii Naționale, a hotărît a doua curbă de sacrificii. Cu 200.000.000 lei au fost reduse cheltuielile prevăzute pentru salarii.

În același an, muncitorii li s-a su-pri-mat indemnizația de chirie și alocația de scumpete, a urmat apoi reducerea acordului, iar la sfîrșitul anului s-au tăiat primele. Ajunsesse un vin-zător de alune să cîștige mai mult decît un strungar sau montator cerefăș. Iceau muncitorii încovalați sub curbe, priveau buimăci pîlcu cu 40—50 lei, pe care-l ridicau la sfîrșitul lunii, intrau cu deznădejdea în priviri în casele lor înghețate, cu soții și copii halucinați de foame... Dar la Paris, la Londra, la New York se aprecia că nu s-au făcut suficiente sacrificii.

Pîinea neagră nu se mai găsea nicăieri. Brutarii făceau numai pîine albă că lă aducea profituri mai mari. Percepțiile deveniseră adevărate hale de vechituri scoase din casele muncitorilor și micilor meseriași cu lo-bă. Fabricile se închideau cu săptă-mînile pentru „inventar”. Invatătorii nu primeau salariile cu lunile. Țara era înfometată... iar un ministru cerea la „Luzana”:

— Pour moi, un chateaubriand seulement, mais bien rôti. (Pentru mine, doar un mușchi la grătar, dar bine

„Drepturile nu se cerșesc — îi învîtau comunistii — drepturile se cuceresc”. Cuvîntul partidului înfăcșura inimile, chema pe muncitori la acțiune împotriva jafului nerușinat al capitalizării, împotriva încercărilor de a transforma țara într-un pașalic al capitalului străin, într-un cap de pod al războiului antisovietic. În partid muncitorii au văzut pe cel mai credincios apărător al intereselor lor în partid muncitorii au văzut ultima forță revoluționară în stare să-și ducă pînă la capăt în marile bătălii de clasă.

Anul Nou, 1933, a adus muncitorilor istovii și vîlguții alte daruri ale guvernului și experților străini: a treia reducere a salariilor, un nou val de concedieri, o nouă avalanșă de biruri. Prim-ministrul țării a declarat: „Azi, cînd se discută la Geneva (e vorba de planul de jelture a bogățiilor țării noastre) și nimeri să se dea o dovadă că România face toate sforțările ca să realizeze economii cît mai simțitoare”. Pe cei ce nu puteau plăti impozitele, prim-ministrul îi îndemna textual „să se arunce în mare”.

În ziua aceea de 2 februarie sirena de la Grivița a sunat mai răscător ca de obicei. Incepuse greva. Se aplicase muncitorilor cerefășii a treia curbă de sacrificii: 12%

